

Liderfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

Erdős Sándor • Cat_ • maggoth1
• R. Harbinger • n13 • A.K. András
• Natali Sanders • kovacsgabor
• Ebenezer • SzaGe • edwardhooper
• Józsa Bence • Mortelhun
• Natali Sanders • Kohász • jocker
• Tad Rayder
• Ariana T. Dianis • Elisa Beth

XVII. évf., 8. szám, 2025. augusztus

Jordan Grimmer

Flatford Mill

Checkpoint

Staircase

Future London

Iceberg

Diner

Office

Apartment

INFO BOX

JORDAN GRIMMER - SENIOR CONCEPT ARTIST

Egyesült Királyságbeli koncepcióművész, aki a videojáték-iparban dolgozik.

Portfólió:

<https://jordangrimmer.artstation.com>

Közösségi média:

<https://www.youtube.com/jordangrimmer>

<https://www.facebook.com/jordangrimmerart>

https://www.instagram.com/jordan_grimmer

Weboldal:

<https://www.jordangrimmer.co.uk>

Szerkesztői köszöntő

Véget ért a nyár, kezdődik az ős, nem járunk strandra már, ám iskolába indul a bölcs. Tanulj tinó, ökör lesz belőled - tartja a régi mondás, ám azt is vedd figyelembe, hogy amit szabad Jupiternek, nem szabad a kisökörnek. Miután jól összezavartam mindenkit a fenti sorokkal, öblítsük le mindezt jófajta sörökkel, vagy akár borokkal. Ne felejtjük el azért a jófajta házit, no persze nem azt, amelyet az iskolában a tanítónéni ránk hárít. Legyen az itóka bármilyen gyümölcsből, tartsuk a mértéket, s ne igyunk üvegből! Teljen vidáman a következő hónap, de ne éljünk úgy, mintha nem lenne holnap! Hisz jönnek az ünnepek, már itt vannak a nyakunkon, halloweenes mindenféletől roskadoznak a bevásárlóközpontok.

Jut is erről eszembe, mi sem voltunk restek, kiírtunk gyorsan egy pályázatot nektek. Halloween a téma, meg a Lidérccláp, szörnyek jönnek-mennek a mocsáron át. Béka, gólya, vadász meg csak csodálkozik az új trenden, a Bölcs béka ingatja fejét: nincsen ez így rendben. De szerintünk mégis, haladjuk a korrallal, kifogyott az üveg, hozok még egy borral... :)

-J.C.

Tartalomjegyzék

Pályázatok

XIV. Lidércfény pályázat

- **Halloween a Lidércclápon** 4

SF&F Átjáró Irodalmi Antológia 5

Novellák

Erdős Sándor

- **Az öreg vályogos esete a magánnyal** 6

Cat_ - **Bérelhető boldogság** 6

maggoth1 - **Boldog pillanat** 7

R. Harbinger - **Álmok kulcsa** 8

n13 - **A legjobb** 11

A.K. András - **Paradigmaváltás** 13

Natali Sanders - **Septum** 14

kovacsgabor - **Vesztett világ** 15

A Nyakonöntött Próbagoblin

Szolgáltatóház ajánlásával

Fantázia Enciklopédia Varázslóknak

Ariana T. Dianis

- **Nehéz nap a sárkányok barlangjában** ... 16

Elisa Beth - **Kísértet jön** 17

Sorozat

Ebenezer - **A tanítvány – 4-6. fejezet** 19

Mozijegy

SzaGe - **Superman (2025)** 25

Versek

edwardhooper - **Légkondi** 26

Józsa Bence - **Odaát** 26

Mortelhun - **Az utolsó könyvtár** 26

Natali Sanders - **Percek** 26

Kohász - **Nem tanul** 26

jocker - **Csókos vacsora** 27

Tad Rayder - **Golgoták véres Reménye** 27

Erdős Sándor - **A nap búcsúja** 27

kovacsgabor - **Belül mélyen** 27

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Pályázatok

XIV. Lidércfény pályázat Halloween a Lidércclápon

humoros novellapályázat

A Lidércfény Online kulturális magazin és a Lidércfény amatőr kulturális folyóirat szerkesztősége novellapályázatot hirdet.

Valahol Magyarországon, Simagöröngyös és Atomgerendás között található egy ősi láp, amelyet a helyiek a baljós hangzású Lidérccláp néven ismernek. Ezt a területet a legtöbben messze elkerülik, még a simagöröngyösi zombiapokalipszis kőkemény túlélői is jobbnak látják, ha nem teszik a lábukat erre a helyre. Okkal teszik ezt: már évszázadok óta rossz híre van a lápnak, titokzatos lidércfényeket, fénylő gömbvillámokat, vérszomjas láphullákat látnak az arra járók, és számtalan megmagyarázhatatlan eltűnés borzolja a helyiek idegeit. Az utóbbi időben pedig UFO-észlelésekről és nyomukban feltűnő azonosíthatatlan fekete helikopterekről is suttognak az emberek.

Ha ez nem lenne elég, a klímaváltozás hatása is fokozottan érzékelhető Simagöröngyös környékén. Egyre melegebb lett az idő, és csak ritkán esik a növényeknek nélkülözhetetlen eső. Ez nem csak a helyi gazdáknak jelent problémát, hanem a fokozatosan kiszáradó láp természetfeletti lakóit is felettébb idegesíti. Ráadásul közeleg a Halloween, az okkult jelenségek hatása ilyenkor felerősödik. A láp lakói így október 31-én éjszaka megindulnak, hogy bosszút álljanak az élőkön. Persze a környékbeli lakosokat is kemény fából faragták, így nem adják fel könnyen a harcot.

Nézzük meg együtt, hogy mi történik majd október 31. sötét éjjelén!

A pályázat kategóriái:

A pályázatra vidám, humoros alkotásokat várunk.

Pályázhatnak:

Magyarországon és határainkon túl élő, magyar nyelven alkotó írók, kizárólag saját maguk által írt, magyar nyelvű alkotásokkal.

Egy személy maximum 2 alkotással nevezhet.

Beküldési határidő:
2025. október 4. (szombat),
23 óra 59 perc.

Eredményhirdetés:

várhatóan 2025. október vége, november eleje.

Nevezési díj nincs, a pályázaton való részvétel ingyenes!

Az elbírálás szempontjai:

- Mennyire illeszkedik a pályamű a kiírásban megfogalmazottakhoz.
- Hogyan sikerült a pályamű irodalmilag: azaz miként építi fel a világot, az abban szereplő karaktereket, a történetet, illetve milyen a pályamű nyelvezete, helyesírása.

A zsűri tagjai:

A zsűri a Lidércfény szerkesztőségének tagjaiból, valamint a legjobb novellákból hangoskönyvet készítő személyekből áll.

Díjazás:

A díjazás feltétele, hogy megfelelő mennyiségű és minőségű pályamű érkezzon.

- Kis számú pályamű esetén az első három helyezett szerkesztve, javítva megjelenik a Lidércfény AKF-ben. Vagy:
- Megfelelő mennyiségű és minőségű alkotás beérkezése esetén terjedelemtől függően az első nyolc-tíz helyezett novellából hangoskönyv készül, valamint szerkesztve, javítva megjelenik egy e-bookban (PDF és ePUB formátumokban).

A pályázat célja:

Olyan novellák megalkotása, amelyek a pályázat témájának megfelelnek, és életre hívják a Lidérccláp világát.

A beküldés feltételei:

- Csak és kizárólag olyan alkotásokat fogadunk el, amelyek a pályázat témájának egyértelműen megfelelnek.
- Csak olyan pályaműveket fogadunk el, amelyek kifejezetten erre a pályázatra készültek, és máshol sem nyomtatásban, sem elektronikus formában nem jelennek meg.
- Kerek, önmagukban megálló, lezárt történeteket várunk.
- Egy pályamű terjedelme maximum 20 A/4-es oldal (maximum 55.000 karakter) lehet (szóközökkel), leszámítva a címet.
- A pályaműveket a www.lidercfeny.hu oldalra kérjük feltölteni, az alábbi feltételek szerint:
 - a pályamű címének elején a következő szerepeljen: „XIV.LFP.H” (teljes formátum: XIV.LFP-Novella címe).
 - a pályamű első sorában csak és kizárólag az alábbi szöveg szerepeljen: „Nevezés a XIV. Lidércfény pályázatra”.

Egyéb fontos tudnivalók:

- A zsűri fenntartja a jogot, hogy a fenti feltételeknek nem megfelelő, azoknak eleget nem tevő pályaműveket a pályázatból értesítés nélkül, azonnali hatállyal kizárja.

- A zsűri kijelenti, hogy ha a pályázatra nem érkezik megfelelő számú és minőségű alkotás, akkor a pályázatot nem díjazza.
- A nyerteseket e-mail címeiken értesítjük, ezért a regisztráció során, vagy a regisztrációs adatok módosításával, vagy nem publikus e-mail cím esetén a pályázat szövegén belül (vagyis a novella elején, vagy végén) működő, valós e-mail cím megadását kérjük.
- A Lidércfény szerkesztősége fenntartja a jogot, hogy a hangoskönyvbe és az e-bookba bekerült alkotásokat, azok megjelenése után leghamarabb egy hónappal térítésmentesen megjelentesse a Lidércfény Online kulturális magazinban (www.lidercfeny.hu), és a Lidércfény amatőr kulturális folyóiratban (AKF), feltüntetve, hogy a novella a XIV. Lidércfény pályázaton díjazásban részesült.
- A pályázatra beküldött, és a hangoskönyvbe, az AKF-be, valamint az e-bookba bekerült novellák a megjelenésük után fél évig máshol nem közzétehetőek sem elektronikusan, sem nyomtatásban.
- A Lidércfény szerkesztősége a lenti nyilatkozatok alapján fenntartja a jogot a beküldött, de a pályázaton nem díjazott alkotások térítésmentes megjelentetésére a Lidércfény Online kulturális magazinban (www.lidercfeny.hu), valamint a nem díjazott, de jobban sikerült pályaművek térítésmentes megjelentetésére a Lidércfény amatőr kulturális folyóiratban (AKF), feltüntetve, hogy az alkotás a XIV. Lidércfény pályázaton vett részt.

Nyilatkozat a kiíró részéről:

A Lidércfény szerkesztősége kijelenti, hogy a pályázat során esetlegesen kért személyes adatokat harmadik félnek nem adja át, azokat a vonatkozó törvények értelmében titkosan kezeli. Ez alól kivétel, ha hatósági személy jogosan kéri ezen adatokat.

A Lidércfény szerkesztősége kijelenti továbbá, hogy a megadott adatokra kizárólag az eredményről történő értesítés miatt van szükség.

A Lidércfény szerkesztősége elismeri, hogy minden beérkezett pályamű a nyilatkozat értelmében a szerző saját tulajdona, így arra a szerzői jogi törvények megfelelő passzusai érvényesek. A szerző a helyezést el nem ért alkotását a továbbiakban bárhol és bármikor publikálhatja, a Lidércfény szerkesztősége semmilyen módon nem kívánja azt kisajátítani.

Nyilatkozat az alkotó részéről:

Az alkotó kijelenti, hogy a pályázatra megküldött kézirat kizárólagos szerzője, az saját szellemi terméke, és egyéni, eredeti jellegű.

Az alkotó hozzájárul, hogy amennyiben alkotása mindenben megfelel ezen pályázati kiírásnak, és a zsűri díjazásban részesíti, az térítésmentesen megjelenhet a díjazás részeként elkészülő hangoskönyvben, valamint a Lidércfény szerkesztősége által készített Lidércfény amatőr kulturális folyóiratban, elektronikus könyvben (e-bookban), majd leghamarabb egy hónappal később térítésmentesen a Lidércfény Online kulturális magazinban

(www.lidercfeny.hu), illetve e-book megjelenés esetén térítésmentesen leközlésre kerülhet a Lidércfény amatőr kulturális folyóiratban (AKF).

Elfogadja, hogy a pályázaton díjazásban részesült alkotása általa csak a fent meghatározott időtartam után közzétehető máshol (vagyis a megjelenés után fél évvel), feltüntetve, hogy az alkotás a XIV. Lidércfény pályázaton díjazásban részesült.

Az alkotó hozzájárul, hogy amennyiben alkotását a zsűri nem részesíti díjazásban (vagyis kis számú pályamű esetén nem jelenteti meg az AKF-ben, illetve nagy számú pályamű esetén nem jelenteti meg a hangoskönyvben, illetve az e-bookban), azt térítésmentesen megjelentetheti mind a Lidércfény Online kulturális magazinban (www.lidercfeny.hu), mind a rendszeresen, havonta megjelenő Lidércfény amatőr kulturális folyóiratban (AKF), feltüntetve, hogy a novella a XIV. Lidércfény pályázaton vett részt.

Az alkotó a pályázatra küldött novellájával kijelenti, hogy a fenti kiírást teljes egészében elolvasta és megértette, elfogadta, az abban foglaltakkal mindenben egyetért.

Szerzői jogi törvény: <https://net.jogtar.hu/jogszabaly?docid=99900076.tv>

SF&F Átjáró Irodalmi Antológia

Science-fiction, fantasy és weird irodalom

Novellapályázatot hirdet az Átjáró Irodalmi Antológia science-fiction, fantasy, weird témakörben az újrainduló SF&F Átjáró Irodalmi Antológia számára.

A pályázatra nyelvi igényességgel megírt novellákat várunk, amelyek

- a megjelenített koroktól, világoktól függetlenül is **napjaink érzéseire rezonálnak,**
- **behívják korunk problémáit,**
- és amelyek a **kortárs sci-fi, fantasy vagy weird irodalom határait feszegetik.**

Témabeli megkötés nincs, de örömmel olvasunk olyan szövegeket, amelyek **történetükkel, karaktereikkel, stílusukkal, hangulatukkal képesek maradandó benyomást kelteni.**

Feltételek:

- Kizárólag olyan műveket várunk, amelyek sem online felületen, sem egyéb kiadványban nem jelentek meg, és nincsenek beadva más pályázatokra.
- A terjedelmi korlát **maximum 40 ezer leütés** szöközökkel.
- Egy pályázó legfeljebb két novellát küldhet be.
- **Nem várunk ifjúsági műveket, naturális horrort, romantikus szálra felépített írásokat.**

A pályázat határideje: november 15.

Beküldés elektronikus formátumban: palyazat@atjaroantologia.hu

A kiválasztott és szerkesztett novellák megjelennek az SF&F Átjáró Irodalmi Antológia 2026 márciusától megjelenő számaiban. Az alkotók a megjelenésért honoráriumban részesülnek.

Szélesi Sándor

SF&F Átjáró Irodalmi Antológia

Forrás: <https://atjaroantologia.hu/#palyazat>

Erdős Sándor

Az öreg vályogos esete a magánnyal

Volt egyszer egy ember, nevezzük Vályogos bácsinak, mert a rendes neve úgysem érdekes. A faluban mindenki csak így hívta, mert valamikor valaha tényleg vályogot vetett, de hát az is volt már vagy ötven éve. Azóta leginkább a padon üldögélt, pipázott, s nézte, hogy nő a gaz a templomkert sarkában. (És nőtt, biz'isten, még akkor is, ha senki sem nézte.)

No, hát Vályogos bácsi már régóta magányosan élt. A felesége meghalt, a gyerekei meg felköltöztek Pestre, ahol – állítólag – a villamos is beszél, és a kenyérnek sincs héja. A bácsi megmaradt a régi házban, ahol még nyikorgott a küszöb, s a diófa úgy susogott esténként, mintha valaki mégiscsak beszélgetne vele.

Egyszer megkérdezte tőle a jegyző, aki csak nagy ritkán jött ki ellenőrizni a népességet:

– Mondja, Vályogos bá, nem unja maga ezt a nagy egyedüliséget?

Az öreg megszívta a pipáját, megcsóválta a fejét, és csak ennyit mondott:

– Magány? Az nem baj, fiam. Csak ne beszélne néha vissza.

Erre a jegyző nevetett, de nem sokáig, mert a szél épp akkor becsapta az ajtót, és Vályogos bácsi csak annyit mondott, mintha nem is neki, inkább a szélnek:

– No látod, ilyen az, mikor az embernek már az ismerős zúgás is megsértődik.

És azóta is ott ül a padon, ahogy mindig. Néha elmegy mellette egy kutya, néha egy gyermek szalad el – de senki sem tudja, hogy Vályogos bácsi már régóta nem egyedül van. A magány ott ül mellette, kalapban, kabátban, és rendszerint ő veszi észre előbb, ha esni kezd az eső.

Cat_

Bérelhető boldogság

Iréнке nem vár sokat az élettől. Egy lakás Józsefváros szívében, benne cselédszobából kialakított bérelhető kis kuckó, benne kispénzű egyetemista. Kornélnak hívják, és a Közgázra jár. Kora szerint a fia lehetne. De Irénke nem úgy gondol saját magára, mintha sugar mommy lenne, nem, ez egy józan, kölcsönösségen alapuló kapcsolat. Koszt és kvártély olcsón; öröm olcsón.

Iréнке már kislány korában is nagyon szerette a hasát.

– Akkora ez a lány, mint a szoptatós koca, nem fog kelni senkinek – siránkozott a mama.

– Ez a lány három mérettel nagyobb ruhát hord az ideálisnál – észrevételezte a papa.

– Téged aztán bottal se – mondták a fiúk, akiket rajongásig szeretett. Később persze néhányan mégis, hiszen a kövér lányok odaadók, mondták. És Irénke készséggel odaadta magát, bár tudta, hogy úgy dobják el majd, mint a használt papír zsebkendőt; egy ilyen lány nem várhat sokat az élettől.

Aztán mégiscsak elkelt a kövér lány.

– Jó a főztöd – vigyorgott mindig Laci, amikor megkérdezte tőle, hogy „Úgye, szeretsz?”

– Csodás anya vagy, bólogattak a nőtársak irigyen, amikor Irénke volt a soros tortasütésben.

– Undorodom tőled – mondta később Laci, amikor elhagyta, és Irénke nem értette, hogy ha eddig elégedettette a főztjével, miért nem elég többé.

Mostanában Kornél havonta csak egyszer dugja meg. És azt is általában akkor, amikor részegen esik haza a romkocsmából, ahol az évfolyamtársaival isznak a zéhák után. Irénke gyanítja, hogy barátnője van, csak nem meri hazahozni a régi cselédszobába.

Nem baj, gondolja. Majd megfenyegeti, hogy emeli a kis kuckó bérleti díját, és Kornél biztosan belemegy, hogy többet teljesítsen. Mert Irénke nem vár sokat az élettől.

maggoth1

Boldog pillanat

Műszak végén hazaindulsz, de az éjszaka száz karommal akaszkodik beléd. Hiába nyomkodod a kapu démon szemként parázsló leolvasójához a mágneskártyát, a zár bűgása elmarad. Megkísérled manuálisan beütögetni a számkódot a képernyő alatti konzolon, de az is meddő igyekezetnek bizonyul. Nem adod fel; előhúzod a kabátodból az okostelefonodat, hogy tegyél egy próbát az applikációval. A készülék képernyőjén vibráló felirat közli, hogy a mobilszolgáltatás átmenetileg szünetel. Utolsó lehetőségként beveted a mesterkulcsot, amivel végre sikerül kijutnod, miközben gondolatban elátkozod az összes informatikust.

Az órádra nézel, és látod, hogy mindjárt jön a buszod; ha lekésed, várhatsz húsz percet a következőre. Átsietsz a zebrán, és még épp időben elkapod. A kedvenc egyes ülésedbe huppansz, ahol elkerülheted, hogy mások a képedbe bámuljanak. Ahogy elvackolódsz, óhatatlanul észreveszed a sofőrfülkében elhelyezett monitorok és a fedélzeti navigáció vaksötétjét.

A technika ördöge a busz számítógépes rendszerét sem kímélte; a kormány mögött ülő ősz hajú veterán csak saját évtizedes rutinjára támaszkodhat. Valami az utastérben sem stimmel, mindenfelől elfojtott szitkokat hallasz. Lopva körülnézel, és mobiljaikat kétségbeesetten simogató embereket látsz. Valószínűleg az ő készülékeiken is ugyanaz a felirat vibrál, mint a tiédén; a bánatos emotikonokat idéző arcok azt sugallják, beköszöntött a digitális armageddon.

Kétségbeesésük hidegen hagy, ahogy az is, mi történhetett a mobilszolgáltatókkal vagy úgy általában a világgal. Hátradőlsz, és félrebillenő fejjel elmerülsz a homályzónában. Kábulatod dacára otthonod közelébe érve automatikusan feleszmélsz, és leharcolt zombiként elhagyod a járművet. Első utad a közeli dohányboltba vezet, hogy

megvásárolj mindennapi rákkeltőidet. A pult mögött feszítő, rövidre nyírt hajú, orrpiercinges kölyök csuklóján egy Belzebubra idéző tetoválással áthúzza az árleolvasót a doboz cigi meg a chips fölött, majd oda sem figyelve hatszázötvenet kér.

Próbálsz bankkártyával fizetni, de a terminál nem engedélyezi a tranzakciót. Előkaparászod az utolsó ötezeresedet, és közben rájössz, hogy az eladó által bemondott összeg nonszensz, mivel a bagó már önmagában vagy kétezernégyszázba kerül. Nyereséged boldog tudatában el is sétálhatnál, de te inkább jelzed a malórt. A srác arcára kiül a hálátelt döbbenet; errefelé paranormális jelenségnek számít a pozitív csalódás. Örömeben lefőz neked egy jutalomkávét a kassza mellett álló, Inferno Coffee feliratot viselő szerkezeten, miközben zavartan mentegetőzik:

– Nem tudom, mi van, ma minden elromlik. A mobilom már egy órája használhatatlan, és most ez a nyomorult terminál is lehalt...

– Rá se ránts! – Legyintesz. – Murphy már régen megmondta, hogy ami elromolhat, az is el is romlik.

– Adom – bólogat az ifjonc. – Az a buszsofőr, amelyik folyton ELF Bart szipákol, ugye?

– Azaz – hagyod rá, mivel semmi kedved magyarázkodással áthidalni a köztetek húzódo generációs távolságot.

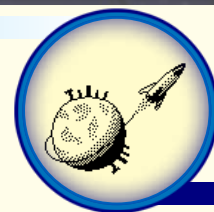
A bolt előtti kerítésre támaszkodva rágyújtasz, aztán az ingyen feketébe kortyolsz. A serkentők angyali üdvözlésként áradnak szét az ereidben. Tekintetedet a vörhenyesen izzó hajnali égre veted, a boldogság áldott pillanatát éled át. Ekkor iszonyú dörrenést hallasz, és a szemed sarkából vakító villanást érzékel a közeli templom irányából. Amikor arra fordulsz, gigászi gombafelhőt pillantasz meg a látóhatáron. A közeledő tűzgömbre meredsz, és szinte már elégedetten konstatálod, hogy igaza van az orrkarikás gyerekeknek. Ma tényleg minden elromlik.

Nagy Gergely hangulatos képei XII. pályázatunk keretén belül kiváló inspirációt adtak jó néhány írónak, hogy élettől töltsék meg a grafikus által megálmodott világot, amelyben keveredik a magyar folklór, a dark fantasy és mese elemekkel. Sőt, némelyik történet már-már horrorba hajlik.

Garabonciások, huszárok, boszorkányok, betyárok, kísértetek, táltsók, lidércek szerepelnek a történetekben a régi magyar vidék megszokott figurái mellett. És persze számtalan szörny, lakjanak akár a mocsárban, akár az emberi lélek legsötétebb bugyraiban.

A kötet PDF és EPUB formátumban ingyenesen és legálisan letölthető a konyvek.lidercfeny.hu oldalról.

R. Harbinger

Álmok kulcsa

Julia sikolyára ébredtem, majd átrohantam a szobájába. Az ágya közepén kuporgott és zokogott, ezért azonnal átöleltem. A hálóinge izzadságtól csatakosan tapadt hozzám.

– Semmi baj, itt vagyok – nyugtattam. – Lélegezz!

Az anyja halála óta rémálmok kínozták, és még a pszichológus sem tudta feloldani a benne tomboló konfliktust. Apaként szörnyű volt, hogy nem segíthettem rajta.

– Ezúttal mit álmodtál? – kérdeztem, mert Dr. Hartmann szerint jól tesz, ha Julia kibeszéli magából a dolgokat.

– Egy magas, nagyon magas ház lángolt, és sokan voltak benne. Nem tudtak kijutni. Éreztem a félelmüket, a felszálló hőt. Mind megégtek! Az a szag, istenem!

Hozzám bújt, és zokogott. Finoman simogattam szőke haját, míg el nem aludt a karomban. Óvatosan lefektettem, azután kimentem, hogy ha már aludni nem tudok, utolérjem magam a munkával. Feltettem egy kávé, miközben az órát bámultam, és azon gondolkodtam, vajon mikor tér vissza minden a normális kerékvágásba.

Leültem, csatlakoztam a GM-mel az otthoni rendszerhez, és mentálisan írni kezdtem. A koffein eléggé magamhoz térített, hogy elmerülhessek a könyvemben, de nehezemre esett koncentrálni, hiszen percenként eszembe jutott Helena és a halála következményei. A nap első sugaránál már azon kaptam magam, hogy csak bámulom a perifériámon villogó kurzort, amikor csengettek. A GM-en keresztül ellenőriztem a látogatóim kilétét: az arcszkenn alapján Matilda Maier és a fia, Ralf voltak azok.

– Üdvözlöm, Frau Maier! Miben segíthetek?

– Herr Hansen, azért jöttünk, hogy személyesen beszéljünk...

– Nagyon sajnálom, Frau, de nem szeretnék változtatni a jelenlegi hitvallásomon – előztem meg, mielőtt belefogna a manapság divatos hittérítésbe.

– Biztosíthatom, semmi ilyenről nincs szó – válaszolta rövid sóhajt követően. – A tárgyra térhetek, bár szeretném inkább nyolcszemközt megbeszélni a dolgot, mert a lányáról van szó.

A szemöldököm a homlokom közepére szaladt. Engedélyeztem a belépést, majd felkeltem a fotelból, hogy az előszobában üdvözljem őket. Az ajtó akkor csukódott be mögöttük, amikor odaértem.

– Most már biztos, hogy ő az – mondta a fiú. Tizenhat-tizenhét lehetett, Juliával egyidős.

– Tudom, hogy nehéz lesz elhinnie – kezdte Frau Maier –, de bízom benne, hogy nyitott lesz! Író, szóval máshogy szemléli a dolgokat, mint mi. Nekem is nehezemre esett felfogni, ami most következik, de a fiam látja a jövőt, és álmodott magáról.

A szobára tonnássúlyú csend ereszkedett, amiben csak az agyam fogaskerekeit hallottam kattogni. Egy pontnál

azonban ők is megakadtak, én pedig felhorkantottam.

– Ne haragudjanak, de mint említettem, nincs időm hittérítőkre. Ebbe beletartoznak a különböző téveszmék is, úgyhogy, ha lennének szívesek távozni...

Az ajtó kinyílt a gondolatomra, de ekkor Julia hangja vágta el Frau Maier tiltakozását:

– Magukat ismerem.

Felé fordultunk. Szeme karikás volt, haja csapzott, bőre sápadt. Mégis valamilyen határozottság lengte körül, akár valami mágneses mező.

– Én... – folytatta Julia.

– Álmodtál rólam – segítette ki a Maier fiú. – Én is álmodtam rólad. Tudom, min mész keresztül, mert nálam ugyanígy kezdődött. Rémálmokat láttam balesetekről, katasztrófákról. Csak idővel jöttem rá, hogy ezek látomások, mert idővel mind bekövetkezett. Egyet kivéve, amelyről mostanában álmodtam. Te is láttad a vakító fényt? A hatalmas erőt, amely mindent leradíroz a bolygóról?

Kirázott a hideg a szavait átítató hittől, amiért akár az életét is feltette volna az álmára. Megrémültem attól, ami ilyen mély benyomást tett rá.

– Igen – hebegte Julia, és ez még jobban megrémített. Miután felé fordultam, már minden szavát hozzám intézte: – Két napja álmodtam egy hatalmas, kék villanásról. Emlékszel?

Hogyne emlékeztem volna. Könnyek között mesélt a másodperc tört része alatt elpárolgó emberekről. Nem égtek el, nem éreztek fájdalmat, egyszerűen megsemmisültek. És ezzel nem ért véget az álma, mert részletesen leírta nekem a légkört ellepő porfelhőt, amely nukleáris telet borított a világra, és megfojtott mindent.

– Ki fog törni egy nukleáris háború? – kérdeztem, és azon kaptam magam, hogy az ő és Ralf szava együttesen kezdenek meggyőzni.

– Nem tudom – felelte Ralf, és mélyen a szemembe nézett. – Nem látok mindent az álmomban, csak a történet egy részét. Olyan, mintha csak félig húznák el a függőnyt a színpadon, miközben mögötte is zajlanának az események. Ezért kellett eljönnöm Juliához, mert reméltem, ő látja azt, amit én nem.

Leültünk a nappaliban, és ezután Ralf és Julia elmesélték az álmaikat, amelyeket idővel már látomásoknak neveztek. Csináltam kávé Matildának, majd a konyhapultot támasztva követtem az eseményeket. Közben mindent előhámoztam a nukleáris robbanásról a GM-en keresztül. Íróként kijelenthettem, a látványos detonáció után következtek az igazi borzalmak, és ez még az igen színes fantáziámat is próbára tette. Kétség sem fért hozzá, ha valóra válik, amit láttak, akkor ránk köszönt a világvége.

– És akkor most mit teszünk? – kérdeztem, amikor elcsendesedtek.

– Julia és az én álmomban van egy közös pont – mesélte Ralf. – A robbanás valahol Németország déli részén következik be, Svájc közelében. Láttuk álmunkban a határt jelző táblát. Oda kell mennünk.

Nem bízhattuk talánokra a dolgot, és ekkor a szülő felülkerekedett az író énemen, aki nem megírni szeretne volna a képzelt kalandokat, hanem a lényeges dolgokra fókuszált.

– Holnap iskola, Julia, és felvételi dolgozatot kell írnod. Talán jobb lenne pihenned ahelyett, hogy megpróbálsd megakadályozni az apokalipszist. Amint Ralf tud újat mondani, visszatérünk erre a beszélgetésre.

– De apa! – kezdte Julia, és nem hallgatott el, hiába néztem csúnyán. – Kit érdekel a felvételi, ha felperzselik a Földet? Meg kell akadályoznunk!

– Majd ha többet tudunk, kislányom.

– Herr Hansen – törte meg hosszú hallgatását Matilda –, tudom, hogy amit most hallott, bekúszott a bőre alá, és megrengette a hitét. Tudom, mert én is így éreztem. De elhiszem Ralf minden szavát, és bízom bennem, amikor a fiam azt állítja, hogy ha ez az egyetlen esélyünk meggátolni, akkor így kell tennünk!

Nem tudom, hogy a magyarázata arról, milyen gyökeres változásokat élt át, vagy esetleg a szemében látott szikra okozta-e, amely leginkább egy anyatigris védelmező ösztönét juttatta eszembe, de végül beadtam a derekam.

* * *

Míg az automata sofőr vezetett, volt időm gondolkodni, milyen felfogást akarok kialakítani azután, hogy megtudtam, lehetséges a jövőbe látni. Sok tudós a haját tépné tőle, de én már nem egy történetet dobtam össze hasonló témában, azonban a főhősök a képességük ellenére is sokszor alulmaradtak. Elbizonytalanodtam, mi képesek leszünk-e győzni, végtére is az a jövőbelátás hátulütője, hogy amint meglesed, máris megváltozik.

Fél füllel mindig figyeltem Julia és Ralf beszélgetését, miközben újra és újra megtárgyalták az álmaikat. Egyre több információt sikerült felidézniük, ahogy szétcincálták a látomásokat. A hangvételük személyesebbé vált, és amikor láttam a visszapillantóból, hogy Ralf megfogja Julia kezét, hálát adtam az égnek, hogy nem az én kezemben van a volán.

– Csak fogadja el! – súgta Matilda. – Rosszabb, ha hergeli magát.

– Nos, köszönöm a tanácsot, de a helyzetünk nem ugyanolyan. – A hangommal igyekeztem éreztetni a kéretlen tanácsok iránti véleményemet. – Magának fia van, nekem lányom. A kettő és föld.

Fel tudtam volna robbanni Matilda karótnyelt stílusától, és akkor még megpróbálna megmondani, hogyan neveljem a lányomat? Mély levegőt vettem, hogy rászóljak a fiatalokra a biztonságos távolságot illetően, de Ralf megelőzött:

– Ezt a kisvárost láttam álmomban.

– Nekem is ismerős a hely – erősítette meg Julia.

Behajtottunk a főtérré, és kiszálltunk. Tipikus déli

városkának tűnt, ahol a levegő olyan tiszta, mintha másik bolygón járnánk, a távolban magasodó hegyek pedig fehérek, akár a porcukros fánk.

– Hol kezdjük? – kérdeztem.

Szétváltunk. Julia minden arcot és helyet megbámult, míg én a nagy szavakon agyaltam, amiket előbb-utóbb minden szülőnek ki kell mondania.

– Tudod, Julia, gondolkodtam. – Magamban elmosolyodtam, mert bizony, néha gondolkodni is szoktam. – Figyeltem, te és Ralf mennyire jól kijöttök, és azt hiszem, beszélünk kell a fiúzásról. – Megragadta a csuklóm, de én folytattam: – Hadd fejezzem be, kérlek!

– Apa, őt láttam az álmomban. – Fejével a pékség felé bökött, ahonnan kilépett egy vörös hajú, szemüveges nő.

Elindultunk felé, és elálltuk az útját. Nagyon meglepődött, és mivel még mindig szkeptikus voltam kicsit, úgy éreztem, ideje ajtóstul rontani a házba.

– Jó napot kívánok, a nevem Christoph Hansen, ő pedig a lányom, Julia. Ne haragudjon a kérdésért, de tervezte mostanában azt, hogy kirobbantja a világvégét?

– Apa! – csapott a karomra Julia, miközben a nő köpni-nyelni nem tudott.

– Hogy mondja? – kérdezett vissza, miközben Ralf és az anyja is megérkeztek.

– Ő az, róla álmodtunk – mondta a fiú.

– Álmodtatok rólam? – lepődött meg a vöröske, majd rám meredt. – Kik maguk?

Közben rákerestem a Gehirn-Maschine1-en keresztül a nő arcára, és az internet kidobta számomra Dr. Lina Krause-t, a híres kvantumfizikust, aki az antianyag és a kvantummechanika kapcsolatáról írt számos tanulmányt, mielőtt eltűnt volna a kormányalkalmazottak tömegében.

– Az nem lényeg – ragadtam magamhoz az irányítást –, csak az számít, hogy bármit is csinál, fejezze be, Dr. Krause!

– Prométheusz – vetette oda Ralf. – Mond magának valamit az, hogy Prométheusz?

A nő arca kifürkészhetetlen maradt, és kómerev maszként válaszolt:

– Jöjjenek velem!

Egy szót sem szóltunk, míg felbaktattunk egy villához a hegyoldalba vájt lépcsősoron. Üvegfalú lakrésze oszlopon állva nyúlt fölénk. Igazi építészeti remekmű volt.

– Csak önök után, Herr Hansen – invitált, amikor kinyitotta a kaput. – Remélem, egy ilyen illusztris író értékelni fogja a kilátást.

Egyértelművé tette, hogy ő is ránk keresett. Összességében többet tudhatott rólunk, mint mi róla, és ez nem tetszett. Nem tudtam, hová megyünk, mi vár ránk, és mi lesz ennek az egésznek a vége. Hozzá vagyok szokva, hogy íráskor előre kigondolom, hogyan akarok eljutni A pontból B-be, most azonban vaknak éreztem magam.

Beléptünk a saroktól sarokig üveg házba, és felsorakoztunk a völgy felőli fal mentén. A kilátás páratlannak bizonyult a lent elterülő várossal, körülötte a végtelen mezőkkel és egy folyóval. A szellőztetőrendszer a kinti vadvirágok illatát keringtette a házban, és ettől szinte éreztem a bőrömről a méhek keltette lágy fuvallatot is.

– Mit tudsz Prométheuszról? – szegezte Ralfnak a kérdést Dr. Krause.

– Semmit, csak a nevét hallottam álomban.

– És miről álmodtál még?

– Robbanásról, fényről, világvégről. Rengetegen meghaltak miatta.

Dr. Krause hallgatott, de nem taglózta le a hír. Furának találtam, ezért kibukott belőlem a következő kérdés:

– És maga mit tud Prométheuszról?

A vöröske szinte felnyársalt villámló tekintetével.

– Elmondhatod nekik, anya – közölte egy újonnan érkező fiú. Olyan tízéves lehetett. Rövid, szőke haja alatt értelem csillogott a kék szempárban. – Tudtam, hogy eljönnek majd.

Bizton állíthatom, mindannyiunk álla leesett, méghozzá úgy, hogy a padlóról kellett felszedni. Mondania sem kellett, azonnal tudtam, hogy egy újabb jövőbelátó áll előttünk.

– Nem lepett meg, amikor azt mondtad, álmodtál rólam – kezdte a doktor. – Ő Olaf, a fiam, és ő is szokott álmodni. Ami azt illeti, az egész Prométheusz-projektet neki köszönhetem. Ha ő nem mutatott volna irányt, sosem tudtam volna létrehozni.

– Mi Prométheusz pontosan? – lépett előre Matilda a hosszú hallgatását követően. Úgy tűnt neki ez a stílusa: kövéret hallgatni, majd kapura törni.

– Prométheusz egy orbitális pályán keringő műhold, amely anyag-antianyag tartályok segítségével állít elő energiát. Még kísérleti stádiumban van, és az antianyag mivoltát tekintve az új a legbiztonságosabb környezet, ahol kísérletezhetünk vele.

Nem is értem, hogy nem jöttem rá akkor, amikor átfutottam Dr. Krause munkásságát. Nemegyszer írtam én is antianyaggal kapcsolatos dolgokról, de eddig nem gondolkodtam el a kontrollálatlan hatásain. Hirosima eltörpülne egy gyűszűnyi antianyag berobbanása mellett. A gyerekek által leírt detonáció akár még ebből is eredhet. Azonnal átküldtem az ide kapcsolódó teóriákat a többiek agy-gépére, amitől az arcuk másodpercek alatt átszellemlt.

– De a műhold odafent van – kezdte Julia. – Hogyan jelenthetne veszélyt a lent élőkre?

– Sehogy – vette át a szót Olaf, aki korát meghazudtolva úgy beszélt, akár egy felnőtt. – Álmodtam a működéséről, és elmeséltem anyának. Onnan tudta, mit kell tennie, ahogy azt is, hogy fel kell küldenünk az űrbe, hogy veszély nélkül vizsgálhassuk.

És ekkor eszembe jutott valami, amit Ralf mondott korábban: „Olyan, mintha csak félig húznák el a függőnyt a színpadon, miközben mögötte is zajlanának az események.” Elképzeltem a színpadot, amelyet nem kettő, hanem rögtön három részre vágtak, és Olaf elől kitakarták a kétharmadát. Bármennyire is jót akart a kölyök, úgy adta át az információkat az anyjának, hogy nem látta a következményeket.

– Ralf, Julia, meséljétek el, mit láttatok. Azt hiszem, Olaf nem tud mindent.

És a gyerekeink belekezdtek a rémmesébe. Figyeltem Dr. Krause arcát, amit mintha gránitból faragtak volna. Próbáltam elképzelni, mint ahogy a karaktereim, ő is

szembesül a választással: élete munkája elpusztíthat minden, és a kritikus pillanatban neki kell döntenie, megmenti, vagy elpusztítja-e saját álmát.

Amikor csend telepedett a szobára, tekintetünk összefonódott. Próbált kemény maradni, de sütött róla, hogy össze fog omlani. Mentálisan vezérelte a házát a GM segítségével, így megjelenített egy képernyőt a falon. Az itthoni munkáit láttuk mappákba rendezve, ABC szerint csoportosítva, színkóddal ellátva. Rendszerető nő volt.

– Ez itt Prométheusz – mondta, mire egy műhold képe jelent meg a falon. Felismertem Közép-Európát, amiből arra következtettem, hogy Prométheusz geostacionárius pályán kering fölöttünk, ami logikus tekintve, hogy Dr. Krause a szellemi atyja... vagyis anyja. – Most lefuttatok egy diagnosztikát a rendszereim. – Ahogy kimondta, megszűnt a képernyő. Úgy éreztem, mintha egy színpadot osztott volna fel, ahol két külön dolog, de ugyanazon darab részei zajlanának, ahogy Ralf is összefoglalta. – Az alapján, amit elmondtak, és hogy tudok Olaf álmairól, nem lenne értelme vitatkoznom magukkal, viszont meg kell bizonyosodnom róla, hogy lehetséges-e, amit állítanak. Ha baj van Prométheusszal, akkor azonnal megtudjuk.

A másodpercek ólomlábakon vánszorogtak, miközben a képernyőt lestük. Végül vörös feliratok kezdtek sorjázni, és ekkor Dr. Krause összeomlott, és azt suttogta, hogy ez lehetetlen.

– Mi a franc folyik itt? – kérdezte Matilda. Kövér hallgatás után megint célra tört.

– A vizsgálat rést jelez a védelemben. Valaki meghekkelt a rendszert, és lopja a kutatás adatait – felelte a doktor.

– Csak adatokat lop? Ennyi? – kérdeztem, mire ő bólintott. – Szerintem az a műhold előbb vagy utóbb lezuhan a szeretetsomagiával együtt. Nem érdekel, ki puskázza a dolgozatát, én azt szeretném tudni, hogyan fog leesni közöttük.

– Ha valaki feltörte a műhold rendszerét, nem csak kémkedhet, hanem a légkörnek is vezetheti – felelte a vöröske. – Lehetséges, hogy az illető szabotázzsal akarja eltüntetni a nyomait, csak fogalma sincs, hogy ezzel mindent elpusztít. De ez csak találgatás.

– Ez már rég nem találgatás! – csattantam fel, és magam is meglepődtem, hogy végre állást foglaltam. – Oké, a Prométheusz egy időzített bomba, és bármikor ránk dobhatják. Van önmegsemmisítője? – Dr. Krause a fejét ingatta. – Van hajtóműve, amivel kilőhetjük az űrbe? – Ismét nemleges válasz. – Elégne a légkörben, ha olyan pályára állítanánk?

– Nem oldaná meg a problémát. Ha az antianyag érintkezik a légkörrel, akkor berobban.

Az agyam pörgött, mint a ringlispíl. Mint valami regényben, elértünk a mélypontra: a főhősök kifogytak a lehetőségekből, a hurok szorul a nyakuk körül, az idő fogytán. És mit lép ilyenkor az író? 'A' verzió, már van egy trükk a tarsolyában, amire senki sem gondol. 'B' verzió, menet közben talál ki valamit, amire senki sem gondol. És ekkor bummm, agyvihar!

– Oké, figyeljen! Az anyag-antianyag nem érintkezhet egymással, igaz? – A vöröske bólintott. – Hogyan tartják távol őket egymástól?

– Mágneses mezővel erősített energiafallal.
 – Vagyis erőterrel, szuper. Kapsoljuk ki az erőteret. Hagyjuk, hogy keveredjenek, és még odafent felrobbanjának.

– Lehetetlen. Rengeteg protokoll van, ami meggátolja ezt.

– Egy olyan rendszerben, amelyet feltörték, és sebezhetővé vált?

Rájött, mire akarok kilyukadni, és a képernyő felé perdült, hogy mentálisan adja ki a parancsokat. Piros sorok pörögtek a diagnosztikai ablakban, majd a képernyő elsötétült. Ebben a pillanatban a falra vetültek az árnyékaink a kinti villanásban. A robbanás még ilyen távolságból is úgy ragyogott, akár egy második nap.

* * *

Lementünk a városba, hogy felmérjük a károkat. Sokan megvakultak a detonációtól, amely megtisztította az eget több száz kilométeres körben, ezért még a barányfelhők sem bégettek odafent. Igyekeztünk besegíteni a rászorulókat támogatására.

– Ha ezt elmesélem Dr. Hartmannnak – jegyezte meg halkán Ralf.

– Dr. Hartmann, a pszichiáter? – kérdezte Dr. Krause. – De hát Olaf is hozzá jár.

– És Julia is – mondtam halkán, és valami kezdett összeállni a fejemben.

Miközben a mentőkhöz kísértem egy nőt, megláttam egy ismerőst a folyópart egyik padján ülni.

– Foglaljon helyet, Herr Hansen – invitált Dr. Hartmann hátrafordulás nélkül, amikor odaértem hozzá.

Kis ideig bámultuk a folyót, majd megszólaltam:

– Gondolom, tudja, mit fogok kérdezni.

– Természetesen. De ahelyett, hogy a szokásos ki maga és honnan tudta kérdésekkel foglalkoznánk, térjünk rá a

leglényegesebbekre. Tudja, mikre gondolok. Nem, a másikra – mondta negédes mosollyal.

– Miért Julia?

– Mert maga általa kerülhetett ide. Maga volt a kulcsa a világ megmentésének. Ön szerint hányan gondoltak volna arra, hogy összeengedjék az anyagot az antianyaggal? Kevesebben, mint gondolná. Itt és ekkor magára volt szükség.

Emésztettem a hallottakat, azután megint kérdeztem:

– Miért választotta ki Olafot és Ralfot? Nem lett volna elég Julia?

Elmosolyodott.

– Ez egy hosszabb folyamat kezdete. Sokkal hosszabbé, mint amit ön előre láthat. Szükség volt Olafra, hogy az anyja feltalálja a módszert, amit nem tett volna meg, ha a fia azt is elmeséli, milyen veszélyes. Ezért kellett Julia és Ralf, hogy meggyőzhessenek mindenkit. Egy látnok nem elég, ezt tapasztalatból tudom. Az antianyag azonban olyan fontos az emberiség fejlődése érdekében, hogy a mai eseményeknek mindenképp be kellett következniük. Az a mennyiség, ami a mai tűzijátékot okozta, akár három évig is fedezheti a teljes emberiség energiaigényét. Ez a felfedezés pedig globális változást eredményezhet.

Hosszan bámultam magam elé, és bólogattam.

– Mit tett Juliával?

– Elindítottam benne egy folyamatot, ami kiaknázza a fogékonyságát. Ne aggódjon, nem veszélyes, és nem lesz tőle semmi baja!

Az öregúr felállt, és indulni készült, amikor egy utolsó utáni kérdés fogalmazódott meg bennem:

– Ki maga, Dr. Hartmann, Nostradamus talán?

– Ugyan, Herr Hansen – mosolygott barátságosan. – Nostradamus mindent tőlem tanult.

*Gehirn-Maschine1 – agy-gép

n13

A legjobb

A két napszemüveges, sötét ruhát viselő férfi a terem végében lévő asztalnál beszélgetett. Előttük egy-egy pohár jó erős tekla állt. Szinte suttogva beszéltek, bár a hordozható hangkioltó miatt akkor sem hallották volna őket a szomszédok, ha történetesen kiabálnak.

– Azt mondtad, Joe? Az Öreg Joe?!

– Igen. Ő a legjobb.

A kérdező hátradőlt, kicsit gondolkozott, majd felemelte a poharát, és egyhajtásra kiitta.

– Rendben! De ajánlom, hogy igazad legyen! Ez egy roppant kényes és fontos meló, nem szűrhatjuk el! – Azzal felállt, és sietős léptekkel távozott. A bárban lebzselő éjszakai lények alaktalan sorfala lassan bezárult mögötte.

Az Öreg épp az elektromos galambjait töltötte. Tele volt a feje színes műtollakkal, amikor beérkezett a hívás.

Ismerte ezt a titkosított szignált. Így csak Mister X emberei szoktak jelentkezni.

– Mondjad, mit szeretnél? – kezdte a beszélgetést szárazon.

– Szép napot, Joe! Rég beszélgettünk. Nos, hogy így rákérdeztél, valóban lenne egy testhezállós melóm a számodra.

– Már nem vállalom melókat, te is nagyon jól tudod. Visszavonultam. Most galambokat tenyészték.

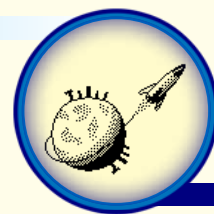
A hologramos kivetítő halkán sercegett a félhomályban.

– Teszek neked egy olyan ajánlatot, amit nem fogsz tudni visszautasítani!

– Valóban? És mennyi lenne?

– Kerek egymillió. Jóféle syrusi coinban.

Az Öreg rövid ideig gondolkodott, majd rávágta:

– Legyen kettő, és csak neked megcsinálom. Van az a pénz, amiért érdemes meghalni.

– Rendben. A részleteket majd átszinkronizálom.

Aztán egy fémes kattanással az összeköttetés megszakadt.

* * *

A férfi befejezte az elektromos galambok feltöltését, amik most kedvesen felfújták magukat, és a szárnyaikat próbálgatták.

– Na nézzük, miből élünk! – mondta, csak úgy magának, és az alagsor felé vette az irányt, ahol a fegyvereket tartotta.

Egy ideje rászokott, hogy hangosan beszéljen – talán az egyedüllét volt az oka.

A P-20-as plazmavetőt még meg kell javítania, mert néha kifagy, és akkor nem tölt fel újra – ilyenkor már csak egy lövést lehet leadni vele.

* * *

Idő volt. A bolygót beborító megaváros, mint egy gigási szürke kígyó forrt, hömpölygött körülötte.

A célszemélyre fókuszált, aki hamarosan légitaxi fog érkezni délkeleti irányból. A beépített órájára nézett, a találkozásig még nagyjából kettő perc.

Ám akkor hirtelen elfogta az a hideg, idegesítő érzés, hogy nincs egyedül.

Lehunyta a szemét és összpontosított, ahogy még a kiképzésen tanították neki az Erőknél. Az évek, meg a rutin.

Nem tévedett. Ketten figyelték szemből, fent azon a lapos tetőn, a gázkivezető mögött tizenegy óránál. Egy másik mögötte, a hetedik emeleten, a félig nyitott ablakban. Ez három, és ketten vannak még a háta mögött, megbújva valahol a tömegben. Humanoidok, valószínűleg teleszórva implantokkal.

Joe neurális áramkörei a maximumra töltődtek. Ki akarja elkapni? Vagy ez egy csapda, amit Mister X emberei állítottak neki? Még nem állt össze a kép. Az ujjai végén megérezte azt a bizonyos kellemes, bizsergető érzést. Azért ebbe neki is lesz beleszólása!

Lassan, kimért mozdulatokkal, a ballonkabátja takarásában előhúzta a plazmavetőjét, kibiztosította, majd kiüresítette az elméjét. Eszébe jutott régi mestere tanítása:

A harcos, aki nem fél se az élettől, se a haláltól, az legyőzhetetlen.

Ellenségei egyszerre, összehangoltan támadtak. Gyorsak voltak és kemények. A tetőről és az ablakból érkező lövéseket a pajza egyelőre háritotta, bár erősen túlterhelődött – félő volt, hogy többet már nem bír ki.

A földre vetette magát, és egy szemeteskonténer mögött próbált fedezéket találni.

Ekkor rontott rá a másik két nagydarab a tömegből. Ők már keményebb diónak bizonyultak. Profi gyilkosok voltak – nem küzdeni akartak, csak gyorsan megölni –, és úgy nézett ki, értik a dolgukat. A hosszú molekuláris pengék ijesztően fluoreszkáltak a szürke neonfényben.

Ezek ellen nem véd a pajzs sem, úgy ketté fogják szelni, akár egy érett görögdinnyét... Bár az is lehet, hogy a tetőn

lévők szedik le hamarabb – gondolta.

A plazmavetőt erősen szorította a kezében, és akkor bevillant, hogy este elfelejtette megnézni, mi a baja. Korral jár...

* * *

A két, sötét öltönyös férfi a főhadiszálláson a délutáni drónfelvételt nézte az óriás kivetítőn a városban történt eseményekről.

Látták, amint az öreg férfi a lövések után egy macska ügyességével gurul egy szemetes konténer fedezékébe. A két nagydarab zsoldos ekkor rontott rá a tömegből.

Az első csapás előtt az öreg korát meghazudtoló gyorsasággal kitért, majd a ballonkabátja alól elővarázsolt plazmavetővel – látszólag taláalomra – leadott lövésekkel egyesével kiiktatta a tetőn lévő vadászokat, miközben boszorkányos gyorsasággal cikázott a fenyegető pengék között.

* * *

Joe érezte, hogy lövései találtak, mert a tetőről abbamaradt az össztűz. A zsoldosok sem voltak annyira jók, mint azt elsőre saccolta. Hozzá képest lassúk voltak és elbizakodottak. A páncélzatuk sem volt megfelelő – ismerte az összes gyenge pontjukat. Ócska cardíriai gányolás.

Már rég szétlőtte volna őket is, amikor hirtelen a plazmavető áramköre hibát jelzett. Tudta jól, ez mit jelent. Már csak egy utolsó lövése maradt, és akkor, akár végszóra, a célszemély légitaxija is feltűnt a láthatáron.

Egy lövés. Mindent egy lapra. Ahogy a régi szép időkben. Vagy meghal.

Újra koncentrálni kezdett. Az idő lelassult és az öreg Joe lassan eggyé vált a mindenséggel. Egyszerre érezte a város lüktetését, a szelet, az elektromos galambok röptét, a légitaxi röppályáját, és a cardíriai zsoldosok kezében villogó katanák pengéjének fagyosságát.

* * *

Az ügynökök csak annyit láttak, hogy az öreg nekiira-modik. Elképesztő sebességgel fut, majd felugrik, és a levegőben – valami oldalsó csavarszállatóval, amilyet eddig még soha nem láttak – a támadói mögé kerül. Aztán fel-emeli a fegyvert, és célzás nélkül tüzel.

A detonáció – ahogy a légitaxi megsemmisült – még ezekből a kis teljesítményű hangszórókból is átható volt. Tűz, kavarodás, zűrzavar mindenhol. Menekülő emberek. Oltóegységek szállták meg a környéket.

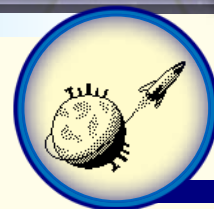
A füst, ahogy lassan eloszlott, látni engedte, hogy a roncsok mellett két zsoldos fekszik, kitekert pózban. Körülöttük hatalmas vértócsa. Mindkettőnek hiányzott a feje.

– Elképesztő. Ilyet még életemben nem láttam! – nyögte az egyik ügynök, és zsebkendőjével megtörölte izzadt homlokát.

– Én megmondtam! – válaszolta önelégülten a másik. – Éppen most utaltam el neki a pénzt. Sajnos most el fog tűnni egy időre... Mindig ezt csinálja. Elég nehéz lesz újra megtalálni. Nagy túlélő az Öreg. Kicsit eljárt felette az idő, de még mindig ő a legjobb.

A.K. András

Paradigmaváltás

Miközben az életemért futok, azon gondolkodom, mennyire tévúton járt az egész emberiség az utolsó kétszáz évben. Mindentől féltünk. Féltünk a globális felmelegedéstől, a mesterséges intelligenciától, becsapódó kisbolygóktól, a gazdasági válságoktól, a túlnépesedéstől, vírusoktól, háborúktól. Féltünk egymástól, féltünk mindentől.

Hurrogva száguld el fejem mellett egy kőhegyű dárda. Be kell osztanom az erőmet, vagy utolérnek. Majd tízmilliárd ember halt meg aznap, amikor vége lett a világnak. Nem volt semmilyen katasztrófa, semmilyen világvégeseemény. Csupán a teremő egyszerűen lekapcsolta a villanyt, és abban a pillanatban tízmilliárd ember esett magatehetetlenül össze. Mindig azt hittük, mi vagyunk a teremtés csúcsa, pedig nem. Termékek vagyunk csupán, mindig is azok voltunk. Egy igen hatékony üzleti vállalkozás valakinek, aki még most se fedte fel kilétét. Miért is tenné? Hiszen mi sem kérdeztük meg a tenyészállatainkat, akarnak-e vágóhídra menni? Civilizációnk elért arra a pontra, mikor már veszélyt jelentettünk a teremőnkre.

Egyszerűen lekapcsolták az emberiséget, mint valami villanykapcsolót. Alig húsz perc alatt betakarították a még élő, de már magatehetetlen testeket, és szinte azonnal be is darálták őket. Felkészültek és szervezettek voltak, hiszen tízmilliárd még élő embernyi testet tüntettek el alig tizenöt perc alatt világszerte. Csak a holtakat hagyták hátra.

Megbotlottam, elestem. Szerencsémre! Egy újabb kőhegyű dárda repült felém, amit nem vettem észre. Ha nem botlom meg, ez bizony hátba talál. Aznap, mikor közel tízmilliárd ember magatehetetlenül esett össze, csupán kétszázezer ember maradt magánál helyel-közzel, életben. Az is két különböző faj. Igen, faj! Az egyik az egészségesen élő, erős, sportos és tanult, intelligensen gondolkozó. Ezek közé tartozom én is. A másik az elhízott, kólásüveg alkatú, fejüket már-már a mellkasukon hordó, egész nap a számítógép előtt ülő kockák, akik soha ki sem mozdultak a számítógép elől. Na, ezek az üldözőim. Míg az előbbi megmaradt intelligens fajnak, megmaradt intelligenciájuk, logikus gondolkodásuk, addig az utóbbiak átlag intelligencia hányadosa leesett az ősemberek szintjére.

Ámde a túlélők azon csoportja, mely nem veszítette el az eszét, egyesével akart túlélni. Összefogásnak nyoma sem volt. Míg az ősember szintjére lecsúszott valamikori kockák csapatba verődtek, törzseket alkottak, ahol a legkegyetlenebb lett a törzsfőnök.

Eleinte nem igazán volt hatással a két evolúciósan elválasztott faj egymásra. Aztán kezdett fogyni az élelem. A többnyire túlsúlyos kockák lassúak voltak ugyan, de összedolgoztak. Hamarosan élelemként kezdtek rájuk tekinteni. Mire észbe kaptunk, hogy talán együtt jobbak a túlélési

esélyeink, azok már nagyon sokan voltak, mi meg nagyon kevesen maradtunk.

Elektromosság nem volt, mi több, valamilyen oknál fogva a generátorok és az akkumulátorok is használhatatlanok lettek. Így telt el tíz év. Mi elrejtőztünk, de azok újra és újra ránk találtak. Hiába voltunk mi erősebbek, okosabbak, gyorsabbak. Sok lúd disznót győz. Egy a mellettem a sziklás földbe csapódó kőhegyű dárda feje millió darabra robbant szét szikrákat vetve, ahogyan egy nagyobb terméskőbe csapódott. Még szerencse, hogy ezeknél az esetlen lajhároknál háromszor gyorsabb és kitartóbb vagyok. Anno régésznek tanultam, akként is dolgoztam, és sohasem gondoltam volna, át fogom élni én is egy faj kihalását. A saját fajomét, amit egy másik, ugyancsak emberi faj okozott, ha nem vesszük figyelembe azoknak a valakiknek, vagy ép valakinek a tényszerű beavatkozását, amivel az emberiség kilencvenkilenc egész kilencvenkilenc százaléka tulajdonképpen eltűnt, megszűnt létezni. Mire a nap a látóhatárt elérte, az üldözőim rég a nyomomat veszítették. Megint megúsztam, bár jól tudom, a fajom a kihalás szélén áll. Csupán idő kérdése, hogy a Homo-Kockusz, ahogyan én elneveztem őket, mikor kap el.

* * *

Újabb hat év telt el. A hegyekben találtam menedéket és egy társat is. Egy valamikori festő iparművész lányt a szüleivel. Hamarosan egy család lettünk. Ágota nemrég szülte meg a harmadik babát. Itt a túlélésért sokat kell dolgozni, ám de ez a Homo-Kockuszoknak túlzottan magasan van. Itt biztonságban élhetünk. Más Homo sapiens családok is élnek itt a hegyekben. Csak arra kell vigyáznunk, amikor nyár van, ne találjanak ránk a Homo-Kockuszok. Párommal egy hatalmas barlangban élünk, aminek a bejáratát kövekkel kiraktuk és eltorlaszoltuk. Ezek az ostoba Homo-Kockuszok simán elmennek a valamikori légópince-ajtó mellett. Nem jönnek rá, mi oda vagyunk bezárkózva. Legalábbis ez év őszéig így volt. A küzdelem nem tartott sokáig, mert a Homo-Kockuszok sokan voltak. Tulajdonképpen percek alatt végeztek a családkunkban mindenkivel, és egy törzs majd egy heti élme lettünk. Majd valamennyi rejtékhelyet feltúrták szisztematikusan és a benne élőket megették. Így pusztult ki végleg a Homo Sapiens, a modernkor embere, lezárva egy földtörténeti korszakot. Talán ugyanezért halt ki a cro-magnoni ember is? Vagy talán ez történt a Neandervölgyi emberekkel is? Talán mi, Homo Sapiensek voltunk az akkori Homo-kockuszok? Talán mindkét faj elérte a tízmilliárdot és elérkezett a betakarítás ideje? Bolyongó lélekként a világban ezeken gondolkodom, miközben aggódva figyelem a Homo-Kockuszok fejlődését és a tech-

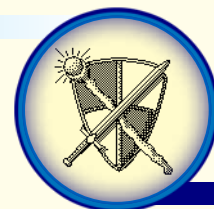
nikai vívmányaiknak köszönhető demográfiai robbanását. Lehet ezek az események és azok láncolata, mindig is egy nagyobb terv részét képviselték?

* * *

Háromszázhuszezer évvel később, egy feltárás folyamán leltek rá az egykor élt, és valami ismeretlen oknál fogva kihalt Homo-sapiens család barlangjára. Anya, apa, nagyszülők és három kisgyermek maradványaira. Megölték őket és megették. Az igencsak túlsúlyos, kólasüveg alakú régészeti vezető hátrasímitotta haját a majdnem a mellkasára feküdt fejéről. Most, hogy ezeket a frissen feltárt barlangban lévő barlangrajzokat elemezték, rá kellett jönnie, az egykori áldozat is intelligens, mi több civilizált ember volt. Homo-sapiens. Régész volt ő is, aki teljes tudását felesége, Ágota segítségével egy hatalmas barlang falára festette, a jövő emberiségének okulásáért. A túlsúlyos, kólasüveg alakú régészt kirázta a hideg, mikor rádöbrent, a Homo-Kockusz nem az első civilizáció volt a Földön. Australopithecus hatmillió éve. Homo Habilis két és fél millió éve. Homo Erectus, Neander-völgyi emberek,

Cro-magnoni emberek mind a Homo sapiens előtt léteztek. Azelőtt a Homo Sapiens előtt, ami az eddigi feltárási bizonyítékok alapján igenis a Homo-Kockusz miatt halt ki több mint félmillió évvel ezelőtt. Plusz mínusz kétszázezer év. Minden paradigmaváltást megelőzőtt egy népességrobbanás, mely elérte a bűvös tízmilliárdos számot. Hmmm... lehet ezt jelenteni kéne a nagyvezérnek. Lehet, értünk is eljönnek a betakarítók? Hiszen éppen a napokban volt szó róla a híradóban, a Homo-Kockuszok átlépték a tízmilliárdos népességet. Nem, ez biztosan csak valami mese. Ahogy ezen gondolkodva kilépett a szabad levegőre, ahol az ásatás miatt több ezer túlsúlyos kólasüveg alakú ember nyüzsgött, fejüket szinte majdnem a mellkasukon hordva, egyszer csak azt vette észre, valamennyien ott, ahol voltak, összeestek. Mintha csak lekapcsolták volna azt a bizonyos villanykapcsolót, amire az a Homo Sapiens figyelmeztetni akart mindenkit. Igen, pontosan ez történt világszerte ismét. Majd jöttek a betakarítók és alig tizenöt-husz perc alatt minden még élő, magatehetetlen testet elvittek, és szinte azonnal bedaráltak. Csak a halottakat hagyták hátra, és kétszázezer Homo-Kockuszt, abból is csupán két fajt...

Natali Sanders Septum

Xedá holdja épp félúton járt, csodás, árnyas színekbe öltöztetve a kisbolygó felszínét. A nagyrészt sivatár terület déli részen sziklás hegyek, vulkanikus kráterek, barlangrendszerek váltották egymást, míg az északi részt teljes egészében egy forró, fortyogó fekete szuroktenger vette körül. Az itt élő száműzöttek csak „temetőnek” hívták, hisz a forró fekete halált senki sem élte még túl.

Septum az egyik sötét barlang mélyén húzta meg magát, mint több száz sorstársa. Mindannyiójukat haszontalannak minősítették a Föld nevű bolygón, ahol eddig vígan elvoltak a matematika, fizika, számítástechnika, pénzügy világában, roppant hasznosnak érezve magukat. Ennek egy pillanat alatt lett vége. Az MI bekattant és rájuk küldte a Deletet, minden számot végleg törölve és száműzve a Xedára.

A múlton való merengéséből egy hatalmas robaj rántotta vissza a jelenbe, s ahogy eltűnt a barlang oldala, aminek eddig támaszkodott, ő is menekülőre fogta. Mellette több száz apró szám húzott el, nyomukban mindent lezúzva, óriásléptekkel jöttek az Ötök. Így nevezték el az öt kannibállá vált Ezres számot. Az Ötök rettegésben tartották a száműzötteket, akit utolértek azt felfalták, magukba

olvasztották, így nőttek egyre nagyobbra. Lassan már nem volt hová menekülni, hisz a szuroktenger biztos halál jelentett, a síkságon meg nem tudnak elrejtőzni, mivel alig maradt ép barlang. Elmenni esélyük se volt, vagy mégis?

Egyik nap aztán Septum úgy döntött, hogy véget vet a megpróbáltatásainak, a félelemnek, kilátástalanságnak. Egykedvűen, mindent feladva állt a hatalmas számok útjába, hogy őt is felzabálják, beolvasszák magukba. Ahogy így állt, elképzelt karjait kitarva a végzete felé, furcsa dolog történt. A bolygó felszíne hullámozni kezdett, kártyavárként döntve le lábaikról a rajta élőket. A nagy Ötök is úgy dőltek el, mint egy krumpliszák, ki jobbra, ki balra.

Eközben valamelyik számlíkvádó bolygóról újabb szállítmány érkezett a kissé ingatag és formálódó Xedá légterébe, és mint a szemetet, egyszerűen kiszórták a feleslegessé vált számokat a rakterükből.

Talán ez, talán valami sorsszerűség játszott közre, de a bolygó túlterheltsége miatt atomjaira kezdett hullani, s minden rajta tartózkodó elfeledett, meggyötört, kihasznált szám átkerült egy párhuzamos univerzumba, ahol nagy becsben tartják máig őket.

Lidércfény

kovacsgabor

Veszett világ

Reggel fél hét volt. A kis Billy mindig a tévé előtt szokott ilyenkor ülni, hogy megkapja a napi rajzfilmadagját, de most üres volt a nappali.

Billy anyja felment az emeletre, hogy megnézzze, mi van a fiúval, de amit ott látott, az minden anya legrosszabb rémálma. A fiú vérbe fagyva feküdt az ágyon, mellette a kutya, véres pofával vicsorogva.

Lenn Jack, Billy apja iszogatta reggeli, szinte már rituálisnak mondható kávéját, mikor egy fülsiketítő, éles sikoly rázta ki az álmod szeméből.

Fölrohant az emeletre. Odaérve iszonyatos látvány tárult szeme elé. Minden csupa vér volt. Arthur, a család kedvence épp Evat marcangolta, aki már halott volt, a torkára mért gyilkos harapástól.

A kutya megpillantotta Jack-et. A golden retrieveren, nem mutatkoztak a veszethez jelei. A házi kedvenc teljesen normálisnak tűnt, eltekintve attól, hogy megölte gazdáit. A fenevad egy szempillantás alatt támadt a férfira, aki nem tudott időben reagálni és a földre zuhant.

A férfi karját az arca elé emelve próbálta kivédeni a vérszomjas véreb támadásait. A karmazsin színű agyarak közül habzó, véres nyál csorgott a férfi arcába. Jack a meglepettségtől, nem tudta felmérni a helyzetet, míg az ördögi állkapcsok bele nem martak a karjába. A harapás pillanatában a fásultság rögtön tovaszállt.

A sérüléssel mit sem törődve, egy erőteljes mozdulattal beleöklözött a kutya oldalába, majd átpördült, maga alá teperve az állatot. Kezeit szorosan az eb nyaka köré kulcsolta. A dög kapálózott és vicsorgott, míg a kezek lassan, de biztosan kiszorították belőle az életet.

A birkózásból magához térve szaporán kapkodva a levegőt, felesége mellé rogyott a padlóra. A nő teste vérben úszott. A dög először a torkát, majd a hasát tépte fel. Jack még egy darabig nézte a felesége holttestét, majd feltápázkodott a padlóról és Billy nyitott szobaajtaja felé vette az irányt.

A szobában is hasonló látvány fogadta. Soha nem volt az a síró, szentimentális típus, de most nem tudta leküzdeni a könnyeit.

Miután elméje elfogadta a véres valóságot és legyűrte a mérhetetlen fájdalmat, egy-egy pokróccal letakarta a teteiket, majd lement, hogy kihívja a mentőket és a rendőrséget. A hívásra nem válaszolt senki, csak egy géphang ismételte, hogy [i]„A vonal foglalt. Kérem, várjon!”[/i]

Megunva a várakozást, felöltözött, majd kiment a garázsba, hogy kocsival hozzon segítséget. Miután ráadta a gyújtást a kocsira, automatikusan bekapcsolt a rádió, amiben zene helyett, az alábbi felhívást ismételték: „Figyelem! Mindenki maradjon otthon! Zárkózzon be! Az állatokat öljék meg, vagy zárják el! Ismétlem. Az állatokat öljék meg, vagy zárják el! Ez nem vicc. Az állatok megvadultak és minden emberre rátámadnak. Figyelem! Mindenki maradjon

otthon! Zárkózzon be!” Jack kinyomta a rádiót, majd visszament a házba, és bezárkózott.

Újra megpróbálta a telefont, de ugyanazt hajtogatták még mindig. A gyász gyötrő fájdalma, és a kényszerű tehetetlenség közepette bekapcsolta a tévét, de nem nézte azt. Az agya teljesen máshol járt, próbálta átgondolni a helyzetet.

A révületből visszatérve megütötte a fülét az, ami a CNN-en ment: az állatok, emberekre támadnak és embereket ölnek a világ minden részén. Kivétel nélkül minden állat rátámad – még a hangyák is, amik Brazíliában halálra csipkedtek egy gyereket. Különösen veszélyesek a madarak, és a lakókörzetek közelében élő vadállatok, valamint a háziállatok. Fokozottan veszélyesek a kutyák, tehenek, disznók, pulykák, méhek, kígyók, pókok, aligátorok és egyéb engedéllyel tartható háziállatok. Továbbkapcsolt, hogy megnézzze, mi megy a többi adón.

A műsorok közül nem maradhattak ki a televíziós prédikációk a világvégéről. Egy reverendát viselő férfi, az Úr végső akaratáról és a bűnösök büntetéséről szónokolt.

– Milyen isten az, aki egy hat éves gyereket így lemészárol? – tette fel a kérdést Jack, majd elkapcsolt.

Akárhova kapcsolt, minden erről az apokaliptikus helyzetről szólt. Az állatkertből megszöktek az állatok. A hadsereg tehetetlen... Aztán az adás hirtelen elment, majd bevilant az „adáshiba” felirat éles, sípoló hang kíséretében.

Elmúlt tizenegy óra, és sem tévéadás, sem rádióadás nem volt már. A telefon is süket volt.

– Talán tényleg ez a végítélet? – tette fel hitetlenkedve az újabb kérdést Jack. – A természet bosszúja az ember ellen, amiért az túl öntelt volt, és azt hitte, hogy az övé az egész világ? Most pedig pálcát törnek a fejünk felett?

A tévé- és rádióműsorok helyett maradt a valóság. Az utcáról emberi sikolyok és állathangok szűrődtek be. A kutyák vonyítottak, a macskák nyávogtak, a rovarok cripeltek, a bogarak zümmögtek, a madarak rikácsoltak.

Tompa koppanások hallatszottak mindenhol. Az emeletről üvegcsörömpölés zaja. Az ajtó felől kaparászás nesze.

– Hát itt vagytok – mondta a férfi, majd a konyhából egy kést vett magához.

Reccsenés, majd puffanás, az ajtó megadta magát. Az állatok bejutottak a házba.

Hogy milyen állatok voltak, azt nem tudta Jack, olyan sokan voltak, csak a több tucat vörös csillogó szempárt érzékelte, amik a prédát vizslatták. Morogtak és vonítottak. Az emeletről heves szárnycsapások hallatszottak, a morgást csaholás váltotta fel. Jack a konyhában állt, kezében a késsel.

Mindenki halott és most én is meghalok. Az otthonunk családi kriptája lesz – döbrent rá hirtelen.

Az állatok csoportosan támadtak rá, mint egy tökéletes hadigépezet.

Az egész egy pillanat volt, nem is küzdött.

Fantázia Enciklopédia Varázslóknak

103. fejezet

Nehéz nap a sárkányok barlangjában

írta Ariana T. Dianis

Sir Killian egy vaskosabb fa törzsének támaszkodva szuszogott. Jó néhány órája baktatott felfelé a nehéz terepen. Kedves lovát most mindennél jobban hiányolta, de a hegy meredeksége miatt kénytelen volt őt hátrahagyni. Ruházata sem éppen hegymászáshoz lett kitalálva; nehéz láncinge hosszánál fogva minden lépésnél nagyot csapott a boldogabbik végére. Sajgó ülepét tapogatva nézett a hegy teteje felé. Miért is vállalta ezt a hülyeséget? Ja persze, a dicsőségért! Hiszen mi is lenne dicsőbb, mint megölni egy sárkányt? Egy olyan sárkányt, akit alig páran láttak csak, s a haszonállatokban és a terményekben sem tett túl sok kárt. Akárhogy is, de ki fogja irtani a fenevadat, ki ő, ha addig él is!

Ezzel a szilárd elhatározással és mély sóhajjal lökte el magát a fától, hogy aztán szuszogva ismét nekivágjon a meredélynek. Már nem volt sok hátra, összeszedte hát minden erejét. Végre elérte a hegytetőt, ahol a helyiek szerint a sárkány élt. Killian most, hogy kifújhatta magát rendesen, mély levegőt véve próbálta rendbe szedni életjeleit. Tudta jól, hogy a hatékony vadászat legfőbb titka a csend. Mire szaporán dobogó szíve kissé megnyugodott, a hallása is kiélesedett.

– Megmondtam már százszor, hogy ne tedd oda a csurblit! – szólt egy affektáló hang.

– Te mikor lettél csurbli-felelős? – kontrázott egy öblösebb bariton.

– Szörnyű, hogy nem bírjátok békén hagyni egymást – sóhajtott egy harmadik orgánus.

– Látnod milyen. Folyton belém köt! – nyafogta affekta.

– Köt ám beléd a habarcs! – reccsent rá a basszus. – Elegem van az örökös hisztidből!

– Inkább olvasnátok valamit – érvelt a harmadik –, pallérozatlanok vagytok mindketten, azért ölitek egymást nap-hosszat.

– A kódexeidből is untig elegem van – tájékoztatta a bariton. – Mindkét kezemre szükségem lenne, de persze, hogy a balban megint valami papírhalom van!

– A legjobb gyógyfűves könyvemet kritizáld!

– Pedig szívem szerint inkább elhajítanám a nyavalyába!

Killian homlokát ráncolva hallgatta a diskurzust. Az égre! A falubeliek azt mondták neki, hogy csak egy sárkány él a környéken. Akármennyire is harcedzett lovag volt, azért három óriás bőrszárnyúval még ő sem mert szembeállni. Hamar letett eddig dédelgetett tervéről, melyben a sárkány hirtelen lerohanása volt a fő motívum.

Hanem most mit tegyen? Ha nem a meglepetés erejét használja, akkor hogyan számol le a szörnyekkel? Kénytelen

lesz cselhez folyamodni. Kióvatoskodott hát az őt elrejtő sziklák mögül, és közelebb osont a pikkelyes trióhoz. Ahogy kihajolt a takarásból a szája is tátva maradt: nem, nem három sárkány vitatkozott a tavaszi verőfényben. Csupán egy, de annak három feje volt és megállás nélkül hadovált!

A szörny úgy négy méter magas lehetett, alapszíne a barna és a mélyzöld között váltakozott. Ahol a napfény végigcsorgott rajta, ott millió színnel ragyogott fel, akár az eozin máz. Killian hirtelen nem tudta mit tegyen. Rendben, akkor a sárkány még mindig egy darabnak tekinthető, habár fejének száma kissé nyugtalanító. Hümm. Hát ehhez komolyabb stratégia szükségeltetik. Ezzel a gondolattal igyekezett visszahúzódni a sziklák mögé, csakhogy oldalán lógó kardját kifelejtette a számításból, ami így végig is karistolta a lába előtt pihenő köveket. Éles csikordulás és egy maréknyi szikra sercenése zavarta meg a külső békét, valamint a belső békét hírből sem ismerő háromfejűt. A sárkány olyan gyorsan perdült meg, hogy a mozdulatlan dermedt lovagnak már pislogni sem maradt ideje.

– Ember! – dörögte a középső fej, a kontrabasszus hangfekvésű.

– Vendég! – lelkesedett a jobb szélső, cizellált lelkületű.

– Jaj! – emelte az égre tekintetét a bal oldali fej, majd megigazította orrán az okulárját,

hogy jobban lássa a moccanni sem merő Killiant.

– Öhmmizé... – nyögte ki végül a lovag, mert ennél értelmesebb nem jutott az eszébe.

– Szerintem megsérült a feje – saccolta a kukkeres. – Van itt valahol egy orvosi tekercsem, de hol is...

– Szerintem együk meg! – lelkesedett fel a középső. – Csak azért, hogy ne szenvedjen tovább.

– Szerintem kínáljuk teával – javasolta a jobb szélső. – Az csak nem árthat neki.

– Állandóan teáztatni akarsz mindenkit! – csattant fel a középső. – Mi vagy te, szamovár?

– A teáról tudományosan is bebizonyították, hogy oldja a feszültséget – okoskodott közbe a szemüveges. – Szerintem is kapjon egy bögrével. A gügyeségből nem fogja kigyógyítani, de tán összeszedettebb lesz tőle.

– Attól is összeszedettebb lenne, ha előbb darabokra harapnám, aztán összeszedném – vigyorgott a középső.

– Mert mindig csak az agresszió, meg a vérengzésen jár az eszed! – torkolta le a széplelkű, jobb oldali fej.

– Én csak praktikusán gondolkodom – mentegetőzött a másik.

– Aki beteg, annak segíteni kell, nem bántani! – szögezte le a kukkeres.

– Nem vagyok beteg – bökte közbe Killian. – Lovag vagyok.

A sárkány mindhárom feje egyforma érdeklődéssel hallgatta szavait. Végül összenéztek és egy lépéssel közelebb mentek a sziklához rettent emberhez, aki a háromszoros túlerő láttán csendben várta a halált.

104. fejezet

Kísértet jön

írta Elisa Beth

Alic szorongva ébredt. Nem zörej keltette fel, nem is érintés, sem a nyitott ablakon beáramló szellő vagy a holdfény. Egy érzés kötötte gúzsba a szívét, mely azonnal vészüzemmódra váltott. Hatalmas dobbanásokkal dübörgött a vére, izmai megfeszültek, mégis képtelen volt megmozdulni. Századszor is megbánta, hogy letelepedett a Száznevű városban.

Amikor az urát hátba szúrták egy kocsmai csetepatéban, aztán a hitelezői őrajta akarták bevasalni élete megkeserítőjének túlzott pohárirítgetéssel szerzett adósságát, összepakolta két nyolcéves ikergyerekeit, és egy sötét éjszakán meglépett. Öreg szamara mögé kötötte a kis kordét, elfért rajta összes vagyonkájával gyerekektől. Hónapokig tartott, míg ideért. Az úton, ha éppen nem vándoroltak, megdolgozott a szállásukért, ételükért, de sehol sem maradt túl sokáig, csak amíg egy kicsit kifújta magát. A Száznevű városban aztán rámosolygott a szerencse.

A városszéli fogadós feje felett éppen akkor csaptak össze a hullámok. Szinte az egész háza népét sikerült kiirtania egyetlen bolondgombával. Áldotta a sorsát, hogy a felesége sem menekült meg, és az anyósát sem kell többé elviselnie. A lányát sajnálta, mert szép lánnyá érett, aki hamarosan eladósorba kerül, de nem bírt parancsolni a falánkságának, hiába mondta neki, ne egyen annyit. Megúszhatta volna párnapos félrefutkosással, mint ő. Mindegy, legalább nem vizgálódtak túl sokat a házatáján.

Percy legnagyobb gondja a szakács és a felszolgálók elvesztése volt. Kapóra jött Alic, meg

a főzőtudománya. Formás asszonyszemély, mustrálta körbe suttyomban, jó lesz ágymelegítőnek is. Pár napot adott neki, hogy megszokjon, aztán megkönykezte. Ennek már fél éve. Igaz, a nő csak gyűrűért cserébe adta magát, de Percy bevállalta. Tudta, hol terem az a gomba. A sors fintora, hogy pont a temetőben kapott szívészélhűdést, amikor pár szál virágot vitt a lánya sírjára. Alic szép temetést rendezett neki, még virágot is hajigált utána a gödörbe, és igazi könny csurran a szeméből. Láta, mert a szertartás alatt végig ott állt mellette. Persze, lehetett örömkönni is, amennyit szekírozta.

Alic a fal felé fordulva látszólag nyugodtan feküdt, miközben minden idegszálával érezte, hogy valaki a teste felett áthajolva az arcába néz. Nem merte kinyitni a szemét, visszafaftott lélegzettel várt. Amikor percekig nem történt semmi, lassan megnyugodott, csitult a rettegése. Mélyeket lélegzett, aztán felült az ágyban. Míg a papucs után tapogatózott a padlón, az éjjeliszekrény felé nyúlt az odakészített vizespohárért, de keze megállt félúton a levegőben. Megborzongott. Az ablakon bevilágított a telihold, mégis sűrű, fekete ködként gomolygott a szoba levegője. Kivéve azt az ezüstösen fénylő titokzatos alakot, mely az ágy végében lebegett.

Alic nagyot nyelt kínjában. Még sohasem látott kísértetet. Eddig nem hitt a létezésükben, de most ott vibrált előtte az az áttetsző lény. Felismerte a vonásait. Kitágult szemmel bámulta a jelenést, amikor furcsa gondolat támadt az agyában.

– Nyugi, asszony, nem bántalak.

Álmodom – állapította meg. Ivott egy kortyot, nem kereszte tovább elveszett papucsát, inkább visszafeküdt. Feje búbjái húzta a takarót, ne lászson, ne halljon semmit. Lezárt pillái mögé számúzta az ezüstös fényeket, tudata elbódult, álmovilág határán járt.

– Hé! Ne aludj! – hallotta a fejében. Furcsa volt. Nem igazi hang, mégis beszélt hozzá.

– Hagyj békén! – morrant vissza. – Alszom.

– Nem is hiányzom? Nagyon hamar elfelejtettél. – Alic szeme felpattant. Láta, hogy a másik feléje nyúl, de fénykeze átsiklott a takarón, át az ő orrán, talán a szalmazsákon is. – A fenébe! – morgott a fényalak. – Megráznalak, de képtelen vagyok fogni. Kelj már fel!

Alic kábán bújt ki a takarója alól. Ha álmodik, furát álmodik, de ha mégsem álmodik, hát az még furább! Kimászott az ágyból, járkálni kezdett. A másik nem lépett félre előle, emiatt többször is keresztülgázolt a fényt testen. Nem érzett közben semmit, és amaz sem panaszkodott. Szembefordult vele.

– Ki vagy te?

– Az urad vagyok, hát nem látod?

– Az hogy lehet? Meghaltál.

– Úgy néz ki, nem egészen – vihogott Percy. – Nem rossz ez a lét, ha tudnád, miket látok és hallok. Néha szívesen hátsón rúgnék valakit, de nem megy. Téged sem tudlak megfogni, pedig megszorogatnálak már. Túl régen voltál alattam, túl régen. Ez a része szívás. A másik, hogy nem lát és hall senki, csak te meg talán a fiaid.

– Én is minnek?

– Megmondom. Végigraboljuk a várost, te meg én. Gazdaggá teszlek. Veszel egy nagyobb házat beljebb a városban, ahol biztonságosabb az élet, ott neveled majd fel a fiaimat.

– Nincs is fiad, és már nemigen változtathatsz ezen.

– Még nem tudod? Várandós vagy, asszony. Fiú lesz, már beszéltem vele. Alexander akar lenni, tartsd észben!

– Meghibbantam – motyogta Alic, és kiment, hogy megnézze az ikreket. Sötét volt a szobájuk, csak a szuszogásuk hallatszott. Odaosont az ágyukhoz, óvatosan megsimogatta a fejüket, aztán megnyugodva behúzta az ajtót maga után. Nem érzett semmi különöset.

Végighúzta tenyerét a homlokán. Csak álmodtam, gondolta. Túl friss az élmény, hiszen csak ma temették Percyt. Nem csoda, ha vele álmodik. A szobájában nem volt senki. Visszabújt a takaró alá, megpróbált aludni, de kemény öklök zörgették a kaput. Nem kelt fel, majd a csaposlegény beereszti a kései vendéget.

– Hé, Alic! Ébredj, asszony!

Átfordult a másik oldalára, reménykedve, hogy a mozgástól megszakad az álm. Nem jött be. Percy továbbra is ott sutyorgott, sőt egyre hangosabbá vált. Fél szemmel felsandított, aztán sóhajtva felült.

– Megvannak az első célpontjaink – mondta Percy. – Két kereskedő érkezett a vásárra. Nem igazán bíznak egymásban, csak a hosszú úton csapódtak egymás mellé, mondván, ketten biztonságosabb. Hát eddig talán igaz volt – vihogott –, de most végük. Ne ijedez, nem kell megölnöd őket! Tudom, hol a pénzük. Csak odamész és elveszed. Én fedezlek, asszony. Könnyű prédák.

– Nem vagyok tolvaj – ellenkezett Alic.

– Tolvajtól lopni nem bűn. Ezek meg nem tisztos munkával szereztek a vagyonukat, hallottam, amiket beszéltek. Ki az ágyból, és surranj le! Most alszanak, nagyon fáradtak voltak. Gyerünk, ismersz, úgysem hagylak békén.

Hogyne ismerte volna, időnként rendesen megkeserítette az életét. Időnként meg nem, és olyankor nagyon szerette. Felkelt, magára kanyarított egy köntöst. Percy ment elől. Az ivóban senki, a csaposlegény is lefeküdt, miután elszállásolta a vendégeket. A földszinti folyosón osontak. Az egyik ajtó előtt Percy megálljt parancsolt. Egy pillanatra eltűnt, körülnézett odabent.

– Alszik – mondta. – A pénzeszacskója a ballábas csizmájában lapul. Óvatosan vedd ki, nehogy megcsörrenjen.

– Vedd ki magad! Ha már ott voltál, elhozhattad volna.

– Ha meg tudnám fogni. Ne húzz fel, asszony! Indulj!

Alic foga összekoccant félelmében, de könnyebben ment, mint valaha hitte volna. Tolvaj lett! Sosem gondolta, hogy idáig süllyed, mégis, valahogy furcsa izgalom fogta el. Csillogott a szeme, szaporán kapkodta a levegőt, de jó érzés volt, nagyon jó.

– A másik a párnája alá rejtette – mutatott a következő ajtóra Percy.

TUDTAD?

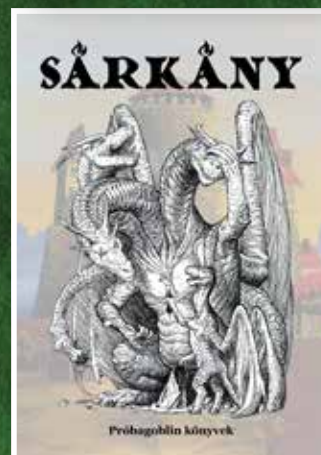
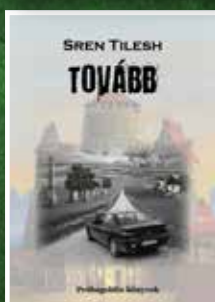
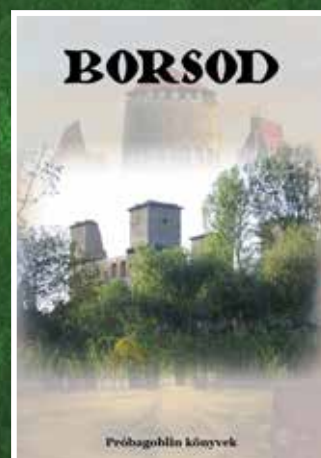
A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház szerkesztőjének és társszerzőinek kötete

HANGOSKÖNYV változatban is elérhető a MEK-en, illetve a YouTube-on!

Szerepel a kötetben sellőtől a macskákig, vámpírvadásztól a zombivadászig, dombitörpétől a jetiig minden, még olyan is, amit el sem tudsz képzelni!

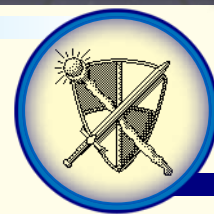
A Próbagooblin Könyvek sorozatban eddig kilenc önálló kötet és két antológia jelent már meg.

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagooblin könyvek Facebook csoportból.

Ebenezer

A tanítvány – 4-6. fejezet

4. fejezet

A kolónia parancsnoki tárgyalójára komor csend nehezedt, ahogy a Swetelsky ezredes által vezetett bizottság tagjai jegyzeteikbe mélyedve olvasást imitáltak, miközben az idős főtsízt az előtte álló Iyengar hadnagyot nézte szűrős szemekkel. Nem volt ritka az ilyen pillanat, hisz nem minden akadémiai végzős tisztteljesítette szakaszvezetői kötelességeit az elvárt színvonalon, ami azzal járt, hogy újabb egy évre a kolónián kellett maradniuk ahelyett, hogy előléptetéssel a Főparancsnokságra kerülhettek volna. De az is előfordult, hogy nem is került sor ilyen értékelő bizottsági meghallgatásra, mert az ifjú tiszttel szolgálatteljesítés közben hősi halált halt, mint ebben az évben José Cortez hadnagy. Senki nem számított erre, sokkal nagyobb összegekkel fogadtak Kinley elvesztésére, ám a kecskeszakállas ifjanc helytállt, és idővel a kevlár-ruhája sem lötyögött már rajta annyira esetlenül, mint kezdetben.

– Iyengar hadnagy – törte meg végül az egyre kínosabb csendet Swetelsky, mire a többiek fellélegezve felnéztek a táblagépeik képernyőiről.

– Nyilván ön előtt is ismeretes a meghallgatás célja, vagyis, hogy döntsünk a továbbmeneteléről. Kezdem a jó hírekkel.

Keiko mozdulatlanul állt a parancsnokok előtt, sejtette, mi fog következni, ám fogalma sem volt arról, hogy milyen döntés fog éppen emiatt születni. A főhadnagyi csillagoknak búcsút mondhatott, de valahol azt is érezte, hogy szakaszvezetőként sem szívesen látják a kolónián.

– Egyéves szolgálata alatt rekordszámú xenorg egységet számolt fel a vezetése alatt álló szakaszokkal, illetve két földönkívüli állomást is elpusztított, értékes felszerelést és információkat szolgáltatva ezzel az Akadémiának és a kolóniának. Mindezekért rendkívül hálásak vagyunk, és itt tolmácsolhatom az Akadémia köszönetét is.

Nos, valóban, a geotermikus transzformátorállomásról például három sértetlen xenorg szállítójárművet, továbbá igencsak kulcsfontosságú adattárolókat sikerült elhozniuk, míg egy véletlenül leleplezett kommunikációs antennaállomásról olyan információkat szereztek, amelyek talán egy lépéssel közelebb juttatták a földi hadsereget az anyaúrhajók lokalizálásához.

– Ugyanakkor – dőlt hátra az ezredes – szintén kimagasló veszteségeket is produkált ez idő alatt. Harminckét könnyebb, tizenegy súlyos sérülés, valamint kilenc emberélet szerepel a feljegyzésekben, köztük két veterán is.

Keiko arcizma sem rendült, de mélyen belül keserű szomorúság öntötte el a lelkét. Nem volt olyan éjjel, hogy ne látta volna maga előtt valamelyik Elitet, akinek az élete egy közös bevetés során veszett oda. Ditte, Grunx, Tokanov, Tasya, Akmed, Pixel, Bonu, Zappa és a honfitárs Aido – elfelejteni sem tudta volna ezeket a neveket.

– Természetesen tisztában vagyunk azzal, hogy kemény és minden tekintetben egyedülálló háború dúl egy ellenséges földönkívüli faj ellen, amely sajnos nyilván bizonyos veszteségekkel jár, és ez ésszerű korlátok között elfogadható is. Ön azonban több küldetése során tanúsított szabályellenes magatartást, amely a jelentések szerint igencsak komoly részben hozzájárult ahhoz, hogy ilyen magas veszteségi adatokat eredményezzen.

A hadnagy tisztában volt vele, hogy egyes taktikai manőverei nem egyeztek az Akadémia stratégiai által megírt tankönyvekével, de már a tanulóévei során sem értette, hogy miért kell elvetni az intuíció és az improvizáció képességét, ha az sikerre vezet. Töprengés nélkül fel tudott idézni parázs vitákat akadémiai oktatókkal, és olyanokat is, amikor kadét létére megszegyenítő vereséget mért egy-egy kiképzőre, éppen megérzéseire hallgatva, vagy rendhagyó taktika alkalmazása révén. Ez utóbbiak közül a páncélkibúvós trükköt szerette a legjobban, ez annyira merész és esztelen volt, hogy mindig bejött, ám mindezek a rendbontások kitörölhetetlenül ott szerepeltek személyi anyagában, amelyet a kolónia parancsnokai is megkaptak egy évvel ezelőtt.

– Mindezeket mérlegelve a kolónia parancsnoksága – és itt a mellette ülő tisztekre pillantott – úgy határozott, hogy nem támogatja főhadnagyi előléptetését.

Swetelsky szünetet tartott, talán arra várt, hogy Keiko védekezni próbál. Mivel a hadnagy szó nélkül állt, folytatta:

– Ezt figyelembe véve, ön továbbra is a kolónia tisztje marad. Új szakaszát kizárólag önkéntesekből fogjuk összeállítani. Ha nincs megfelelő létszámú szakasza, akkor önt rangjától függetlenül egy másik szakaszvezető parancsnoksága alá osztjuk be, és a függelemsértéseket hadbíróági eljárás keretében kezeljük a továbbiakban. Végeztünk, hadnagy, leléphet!

* * *

A kolónia földalatti, egyébként mindenféle ünnepségre és sporteseményre fenntartott, hatalmas méretű csarnokának ajtajait most egyetlen civil sem léphette át, odabent közel kétszáz Elit Páncélos katona sorakozott fel szakaszvezetőik vezetésével a parancsnokság maroknyi tisztjével szemben. Egymagában, farkasszemet nézve az ezúttal sisak nélkül, de kifényezett vértben virító páncélosokkal, Keiko is ott állt kicsit távolabb Swetelsky vezérkarától.

Sokkal kevesebb szem tapadt rá, mint egy évvel korábbi belépőjekor, valószínűleg verekedés sem törne most már ki a szakaszvezetők között az utolsó táncért, mint annak idején a beavató partin. Nem mintha a nő szemernyit is vesztett volna varázslatos vonzerejéből, ám hírneve már nem a bűbájos szépségéből eredt, hanem az őt körülölgő

mágikus átokból, amely fekete kaszásként lebegett minden hozzá besorolt katona feje felett. A kantinban és a folyosókon alábbhagyott a tréfálkozás, ha közeledett, a szálláshelyeken hosszan tárgyalták vakmerő manővereit, és csak kevesek bólogattak elismerően mindezeket hallva. Mivel a szakaszparancsnokok válogatták össze a csapatukat, bizonyos megkötésekkel persze, az állomány javarésze esténként azért imádkozott, hogy ne Iyengar alá legyen beosztva a másnap reggeli eligazításon.

Emiatt Keikónak nem sok esélye lehetett arra, hogy válogatnia kell majd az önként jelentkező páncélosok között, de remélte, hogy egy-két katona azért akad majd a becsületét megmentve. Mint ambiciózus tiszt, és mint született japán, elképzelhetetlen szégyen lett volna a számára, ha a felhívásra egyetlen Elit sem válaszolna, és lépne ki mellé támogatólag. Bele sem mert gondolni, mi következne akkor, ha egy szakaszba osztanák be, nem ismert olyan szakaszparancsnokot, akinek a vezetése alatt szívesen szolgálna. Korábban egy-két Elit Páncélost többször is próbált a saját csoportjába megszerezni, ám mindhiába, mivel a hétpróbás gazfickókat egyik szakaszvezető sem adta ki a kezéből.

– Parancsnokok, katonák, hölgyek és urak! – kezdte Swetelsky, és tapinthatóvá vált a feszültség. – A mai állománygyűlés egyetlen napirendi pontja, ahogy azt tegnap kihirdettük, a Keiko Iyengar hadnagy parancsnoksága alá tartozó, önkéntes szakasz összeállítása. Mindenki kapott időt arra, hogy átgondolja a javaslatot, ezért most minden formáság elkerülésével arra kérem az önként jelentkezőket, hogy lépjenek a hadnagy mellé.

A sportcsarnokban akkor sem lehetett volna nagyobb csend, ha egy labdarúgó bajnokság fináléjának mindent eldöntő büntetőrúgása következett volna. Senki nem mozdult, egy pissenés sem hallatszott, talán még a légkondicionáló ventilátorai is leálltak erre a pillanatra. Sokan nem tartották jó ötletnek, hogy már előző este kihirdették a gyűlés célját, mivel több szakaszparancsnok egyenesen utasításba adta, hogy nehogy valaki a csapatából jelentkezni merjen. Nem azért, mert amúgy attól tartottak, hogy tömegesen lépnének ki a szakaszokból, hanem mert számukra is presztízskérdés volt, hogy bárki is otthagyja őket egy örült nőért. Természetesen ezek a távolról sem hivatalos beszélgetések nem nyíltan hangzottak el, minden parancsnok megtalálta a módját, hogy négy szemközt találkozzon azokkal, akik esetleg nem tudnának helyes döntést hozni egy ilyen súlyú ügyben, és szükségük van a vezetőjük jóindulatú, önzetlen tanácsára.

Hosszú másodpercek teltek el anélkül, hogy bármi is történt volna. Keiko rezzenéstelen arccal állt, inkább az ezredes kezdte kissé zavarban érezni magát. Már épp azon volt, hogy véget vet a kínos szituációnak, amikor mozgás támadt a sorok között. Határozott léptekkel egy katona indult el a szakaszok sorfala között, és egyenesen a meglepetését minden erővel leplező nő mellé állt. De nem csak Keiko döbbent meg, hanem valószínűleg az egész csarnok – a hadnagy mellett ugyanis egy mélykék, majdnem fekete páncélt viselő alak állt, a Főnök.

Ha eddig dermesztő csönd volt a teremben, akkor most az úr hidegére fagyott a levegő. Swetelsky szája enyhén kinyílt, és úgy maradt. Tylont az ájulás kerülgette, de

mások is úgy megzavarodtak, mintha egy tüzelésre kész xenorg romboló jelent volna meg a csarnokban, hogy szétlője az egész hadsereget. Ám a meglepetések sorának ezzel nem volt vége, a Főnököt ugyanis, talán felbátorodva a példáján, többen is követték. Hamarosan egy kicsiny szakasz állt Keiko mellett: a Főnökön kívül ott volt Ankh, Ruben, Tamara és Nilo.

5. fejezet

Miután a földönkívüli invázió első évében a xenorgok teljesen harcképtelenné tették a földi légierőket, gyakorlatilag korlátlan uralmat szereztek a levegőben. Ha maradtak is még repülésképes vadászgépek vagy bombázók, akkor azok talán egy földalatti hangárban rozsdásodtak, vagy ha a kolónia parancsnoka optimista volt, kifényesítve vártak egy esetleges új bevetésre.

Az idegen hajók teljhatalma addig tartott, amíg álcázásban tudtak repülni, ám ezt az előnyüket elvesztve többnyire elkerülték a kolóniákat, és elsősorban a rendkívül ritka földi konvojokat támadták. A földi eget xenorg cirkálók hasították a leggyakrabban, amelyek fő feladata a felderítés volt, illetve kisebb célpontok megsemmisítése. Az eddigi megfigyelések szerint a xenorg rombolók legénysége nagytermetű idegenekből állt, akik feltehetőleg idősebbek és tapasztaltabbak voltak, mint például a bombázók személyzete. Különleges manőverező képességük miatt nagyon kevés cirkáló esett áldozatul a földi légvédelemnek, ám annyi bizonyos volt, hogy ezekben a négysemmélyes járművekben nagyon fiatal példányok repültek.

A kolóniák nagy tűzerőjű ágyúinak kikerülésével ezeknek a gyors, gyengén felfegyverezett és minimális páncéltatú hajóknak egyetlen ellensége maradt az atmoszférában – az időjárás. Előfordult, hogy a feltehetőleg kevés gyakorlatot szerzett xenorg cirkáló-pilóták figyelmetlenségéből, vagy vakmerőségből rosszul ítélték meg a légköri viszonyokat, és ilyenkor a Föld természetes védelme, a viharok és légörvények kegyetlenül megbüntették őket.

* * *

Keiko második közös bevetésén lévő ötfős szakasza éppen egy ilyen pórul járt földönkívüli cirkáló füstölgő roncsait vizsgálta tisztas távolságból. A súlyosan össze roncsolódott hajótest egy tó partján hevert, darabjai szerkesztét szóródtak a parton és a környező mezőkön. Keskeny, fekete füstcsík szállt fel valahonnan a belsejéből, ez vonzotta ide a hadnagy csapatát is, akik most egy közeli hegyoldal szikláinak rejtekéből méregették a maradványokat.

– Nemrég zuhanhatott le, talán a tegnapi viharban – jegyezte meg csendesén Ruben, mintha attól tartana, valaki más is meghallja rajtuk kívül.

Valódi ítéletidő volt előző este, a szakasz egy kis barlangban húzta meg magát, ám így is csak a páncélba épített hőszabályzó miatt érezték kellemesen magukat – kivéve a felderítőket.

– Nézzük meg közelebbről! – döntött a hadnagy. – Bizonyára fontos lehetett, ha ilyen pocskék időben indult útnak.

Vagy három-négyszáz métert kellett megtenni lefelé a hegyről, hogy a meglehetősen hosszan elnyúló tó partjára

érjenek, ahol további másfél-két kilométer gyaloglás várt rájuk a roncsokig.

– Mit gondolsz, Főnök? – kérdezte menet közben Tamara halkán.

– Hogy nézzük meg közelebről!

* * *

Ahogy kényelmesen, ám körültekintően közeledtek a xenorg cirkáló darabjai felé, Keiko feltette a kérdést, amit már az első találkozásuk óta forgatott magában:

– Miért nevez mindenki Főnöknek téged, Főnök?

– Ez csak amolyan tréfa – válaszolt a férfi.

– De valami oka csak van – kötötte az ebet Keiko.

– Nincsen – nevetett feleletként jókedvűen.

– De van – szóló közbe Tamara –, csak nem meséli el.

– Pedig én is kíváncsi vagyok – vetette közbe Ankh.

Némán gyalogoltak tovább, senki nem szólt.

– Miért nevezik Főnöknek, amikor talán ugyanannyi rovás van a páncélján, mint mondjuk neked, Tamara? – törte meg ismét a csendet Keiko.

A lány a sötétkék páncélosra nézett, de az előre fordított fejjel lépegetett tovább.

– Mert azok a rovátkák nem a kilőtt xenorg szakaszokat jelentik.

– Hanem?

– Ennyiszer akarták előléptetni – válaszolt röviden Tamara.

– Előléptetni? Akkor már legalább ezredes lenne, mint Swetelsky! – vágott közbe hitetlenkedve Ankh.

– Ezért nevezik Főnöknek – tett pontot a gondolat végére Nilo.

Erre ismét csend telepedett rájuk, mindenki emésztette az elhangzottakat.

– Hadnagy, látta már az Akadémia alapítóit páncélban? – tudakolta Tamara.

– Páncélban még soha, csak egyenruhában az ünnepélyeken – felelte Keiko. – Miért?

– Nem is tanult róluk?

– Dehogynem! És ha jól emlékszem..., akkor a legegyszerűbb vértjük van. Talán szürke...? Nem, nem... várjunk csak... fekete! Igen, fekete! – gondolkodott hangosan a nő.

Minden tekintet a Főnök mélykék, majdhogynem fekete páncéljára kúszott, ahogy a katona határozottan haladt előre a szürke tóparti aszfaltúton.

* * *

A szerencsétlenül járt cirkáló a hátára fordulva, és némileg a tópart puha talajába fúródva állt, körülötte több nagyobb, a becsapódáskor leszakadt darabbal, és két xenorg pilóta megégett tetemével. A szakasz olyan száz méterre várakozott, hogy a láthatatlan felderítők kicsit alaposabban is szemügyre vegyék a terepet és a roncsokat.

– Minden tiszta – szóló Ruben pár perc múlva. – Semmi mozgás, termo és álca negatív.

– Hol lehet a másik két pilóta? – töprengett félhangosan Ankh.

– Kétlem, hogy bárki túlélte volna az ütközést – jegyezte meg Tamara. – Még bent lehetnek.

– Lehet benne valami használható dolog, hadnagy? – kérdezte Ruben.

– Meglátjuk. Az adathordozók valószínűleg épek maradtak, de a navigáció és a kommunikáció tropára ment.

– Máskülönben már itt lennének a xenorgok, hogy összelapátolják őket – szóló a Főnök.

– Úgy van. Igyekezzünk mi is, nem szeretném, ha összelapátolnánk egy ép cirkálóval.

Az idegen hajók fegyverzetét meglehetősen jól ismerték a földi hadseregek, az ilyen cirkálókon vagy féltucatnyi ionágyú volt, amelyek akár folyamatos tűz alatt tudtak tartani célpontokat, mivel amíg az egyik feltöltés alatt volt, a többi ágyú tüzelt. Emellett voltak golyószórói is, legalább tízszer olyan félelmetesek, mint Ankh LM22-se, pedig az sem volt akárki kezébe való.

– Ruben, Tamara, ti figyeljétek a környéket! Főnök és Ankh, rám figyeljétek, én odamegyek és belenézek – irányított Keiko, amikor már csak úgy húsz lépésre voltak.

A hadnagy lassan a lezuhant jármű közelébe ért, és fegyvereit elrakva felkapaszkodott a hajótest kiszögellésére. Az elfeketedett roncsra mászó kék páncélos alak ügyesen felért a most tetejének számító hasára, ahol a tankönyvek szerint a cirkálók bejárata volt. Zárva találta, de erősen megrongálódva. A vértbe épített mágneses mozgásegítő azonban kölcsönzött neki akkora erőt, hogy egyetlen határozott rúgással beszakítsa a viszonylag vékony fedőlemezt.

– Tamara? – kérdezte a Főnök halvány gyanakvással a hangjában.

– Semmi – válaszolt a lány –, de mintha valami nem stimmelne.

– Hogyhogy? – merevedett meg Keiko.

– Én nem látok semmit – mondta Ruben.

– Nem is látni kell – kezdte Tamara –, hanem érezni. A talaj.

– A talaj? – ismételte értetlenül Keiko.

– Tűnjünk el innen – mondta a Főnök –, most!

Nilo azonnal hátrálni kezdett, mire Keiko a pillanatnyi hezitálásból magához térve nyomban a földre ugrott a roncs tetejéről. A súlyos páncél lendületétől hajtva vagy térdig süllyedt a puha talajba, amikor Ankh felkiáltott:

– Nem tudok mozogni! A franc, nem mozog a páncélmom!

A Főnök egy lépést tett felé:

– Ez csapda! A mágneses rásegítőknek annyi!

A következő másodpercben egy iszonyú erejű elektromos sokk rázta meg mindannyiukat, a két láthatatlan felderítő nyomban eszméletlenül zuhant a földre, míg a páncélosok csak tehetetlenül előredőltek, mint egy rakás fémhalom.

– Vissza, vissza! – üvöltötte Keiko, de hiába.

A kiegészítőkkal telepakolt páncélok meg sem mozdultak, kivéve a Főnök régebbi modelljét, de ő feltérdelve már látta azt, amit a többiek még nem. Nyugodt mozdulattal leengedte a fegyverét, és csak annyit mondott a mikrofonba:

– Ez nekem is új lesz.

A többől automata xenorg ionágyúk emelkedtek fel, illetve egy víztől csöpögő fémpadozaton, célzásra emelt fegyverekkel várakozó, tizenkét fős, földönkívüli pusztítókból álló szakasz.

6. fejezet

Nilo először csak azt érezte, hogy valami nagyon keményen fekszik, ami roppant szokatlan volt számára. A mestrlövész páncélok meglehetősen kényelmesek voltak, lévén a legtöbbször fekve kellett lőni, amikor pedig csak a kevlár volt rajta, alváskor, akkor a matrac puhasága ölelte. Lassan kinyitotta a szemét, de alig tudott kivenni valamit a félhomályban.

Annyi bizonyos volt, hogy egy linóleummal borított padlón hevert valamilyen helyiségben, amelyet egyetlen neoncső hideg fénye világított be odafentről. Nem mert megmozdulni, inkább erősen fűlelt. Nem fázott, pedig alsóneműben volt, egyszerű bokszer nadrágban és trikóban, amit az Elitek a kevlár alatt hordtak.

Tőle pár lépésre feküdt Tamara, aki akárcsak a lövész, szintén éberem fűlelt. Még egy kicsit elgémberedettnek érezte magát az elektromosságtól, bár csak a tünetekből sejtette, mi történhetett, mert azonnal elájult a tóparton. Láta maga előtt Nilot, és hallotta, hogy valaki csendben lélegzik mögötte. Úgy gondolta, Ankh lehet az.

– Nyugodtan keljtek fel! – hallott egy ismerős hangot, amely mindig megnyugtatta. – Csak mi vagyunk itt.

A földön fekvő alsóneműs katonák lassan feltápáskodtak, és hang irányába néztek. A sarokban egy páncélja nélkül is természetes alak ült, hátát a falnak vetve – a Főnök.

– Mi történt? – morgott Ruben. – Hol a fenében vagyunk?

– Csapdába csaltak minket, és most fogságban vagyunk – felelte a Főnök, mintha csak a kázinóban ücsörögné és csevegne.

Szemüket meresztve fordultak körbe, de nem láttak mást, mint egy teljesen üres, ablaktalan szobát, amelynek egyetlen duplaszárnyú ajtaja volt a terem túlsó végében. Több lámpa is volt a plafonon, de csak az az egyetlen fénycső volt a helyén, amely a hűvös félhomályt biztosította.

– Mi ez a hely? – kérdezte Keiko.

– Szerintem egy korábbi tanácssterem – szólt Tamara, aki épp négykézláb tapogatott előre a földön. – Érzem a székek bemélyedését a műanyagpadlón.

Ruben az ajtó felé indult.

– Zárva van – jegyezte meg a Főnök.

– Azért én is megnézem – válaszolt a nő.

A férfi intett felé, és nyugodtan nézte, amint a karcsú alak körvonalai elmosódnak a homályban. Nilo csak most ébredt rá, hogy valóra vált egy álma, háromszorosan is. A kolónia egyértelműen legcsinosabb női tagjait látta maga előtt bugyiban és trikóban. Ezért a látványért egyesek akár öltek is volna, még most is, amikor Iyengar hadnagy népszerűsége már erősen megcsappant a férfiak körében.

– Most mi lesz? – szólalt meg végül, mert érezte, hogy a hadnagy és Tamara is észrevette, amint őket bámulja.

– Ha nem öltek meg azonnal, akkor valami tervük van velünk – állapította meg a nyilvánvalót Keiko.

A Főnök röviden elmesélte, mi történt a parton, majd azt is, hogy egy szállítójármű hozta őket ide, de mivel a

fejét behúzták egy koszos zsákba, nem látta, hol vannak. A fegyvereiket és öltözetüket gyakorlott mozdulatokkal leszedték róluk, és elvitték valahová. Azóta, talán másfél órája, minden csendes.

– Szellőzők vannak a plafonon – szólt Ruben. – És odakint lámpák égnek, valószínű egy folyosón. Az is ilyen linóleummal fedett, de nem látszik semmi más.

– Kurva jó – állapította meg Ankh. – És most mit csinálunk?

– Akármit is – mondta Keiko –, gyorsan kell. Ez nem egy börtöncella, és nem is egy genetikai állomás. Vagyis csak átmenetileg vagyunk itt.

– Ha a ruháink a kezünkbe kerülnek – folytatta Tamara –, vége az álcázásunknak.

– Bassza meg! – hördült fel Ankh. – Rohadt halak!

– Ssss! – sziszegett Nilo. – Ha meghallják, hogy ébren vagyunk, talán bejönnek.

A szakaszparancsnok körbejárta a tekintetét az embelein és a szobán, majd a tenyereibe temette az arcát. Vörös haja hosszan előre lógott, és egy pillanatig úgy tűnt, mintha vér csurogna le a kezéről.

– A piczába – sóhajtott végül. – A nagy, büdös piczába.

Soha, senki nem hallotta káromkodni Iyengar hadnagyot, még a leghevesebb tűzpárbajban, vagy a legszorultabb helyzetben sem. Sőt, akkor sem, amikor néhány alfahím vette a bátorságot és beszólt neki még a kolónián töltött idejének legelején. Keiko mosolygós volt, akármi is történjen, még aközben is, hogy pusztá kézzel vagy egy irattartó mappával pofozta le a magukról megfedkezett, nagyszájú disznókat. Senki nem mert megszólalni.

– Most mi lesz? – mondta végül a nő, és a Főnökre nézett.

A férfi előredőlt a sarokból, és komolyan a hadnagy szemébe nézett:

– Most lesz belőled igazi parancsnok.

* * *

Keiko oldalra fordította a fejét, és az üres falat bámulta. Tudta, hogy a Főnöknek igaza van. Dacára a kitűnővel végzett Akadémiának, nem volt valódi vezető. Sokkal inkább egy szilaj amazon, aki ugyanezt a vakmerőséget várta el másoktól is, és aki nem sokat törődött sem a veszéllyel, sem a tanácsokkal, sem a társai véleményével. Úgy gondolta, egy jó parancsnok saját példával jár elől, nem határozatlan, és legfőképpen nem kér segítséget másoktól. Ráadásul japán volt, ősei büszke vére csörgedezett az ereiben, azoké a harcosoké, akik egykoron tízszeres túlerővel is szembeszálltak gondolkodás, vagy a félelem legkisebb szikrája nélkül.

És most itt volt, ambíciói, képességei, álmái, illetve több mint hatéves sikeres tanulmánya és eredményes katonai szolgálata ellenére, egy kopott, sötét, ismeretlen helyen, ahol fogva tartották az idegenek, akiket annyira gyűlölt. Vesztesnek érezte magát, elesettnek és legyőzöttnek. Ettől a máskor oly megbízhatóan működő intuíciója is elpárolgott, be kellett ismernie, hogy fogalma sincs, mit tegyen.

Bár csak magában merte kimondani mindezeket, az amúgy is roppant nyomasztó néma beismerést csak tovább nehezítette, hogy mindenki őt figyelte. Úgy érezte, olvasnak a gondolataiban, és most sajnálják, vagy ami még rosszabb, megvetik őt.

Újra a sarokban ülő férfira nézett.

– Semmi baj. Megoldjuk ezt is... együtt – szólta a Főnök, hogy csak Keiko hallotta, és halványan rámosolygott.

* * *

– Valaki jön! – suttogta Ruben, és nesztelenül visszasurrant a többiekhez az ajtótól.

– Földre! – szólta a Főnök, míg ő maga hátradőlt a sötétségbe.

Hamarosan mindenki hallotta, ahogy léptek közelednek a folyosón. A hangokból ítélve xenorgok voltak, valószínű páncélban, mert erőteljesen csattogtak a csizmáik. Közvetlenül az ajtó előtt álltak meg, majd valami halkán sípolt, és az ajtó egyik szárnya feltárult. Fény ömlött be a terembe, megvilágítva a padlón heverő embereket, ám játékony homályban hagyva a sarkokat.

Valóban két idegen pusztító állt az ajtóban fegyverrel, ám sisak nélkül. Kidüledő halszemükkel próbáltak beámulni a szobába, de valószínű nem sokat láttak. Furcsa hangok hagyták el az egyik száját, majd újabb csizmák koppantak, és az újonnan érkező xenorg egy tolokocsis embert gurított be a helyiségbe. Az ajtó hangos csapódással bezárult, és egy hosszú sípolás jelezte, hogy a láthatatlan zárok a helyükre csúsztak.

– Maga kicsoda? – hallatszott Keiko hangja, amikor a xenorgok lépteinek hangja végleg elhalt.

A toloszékes alak láthatóan összerezett.

– Ki van itt?

Ruben olyan hangtalanul, mint egy szellem, közel lépett hozzá.

– Egy ember?! – kiáltott a férfi, de gyorsan a szájára tapasztotta a kezét. – Egy ember! – suttogta újra, de hangjában örömteli meglepetéssel.

Hamarosan köré gyűlt a szakasz minden tagja, és leplezetlen érdeklődéssel nézték az idős, kócos férfit, akinek hiányzott mindkét lába. Meglehetősen rossz állapotban volt, szakála össze-vissza nőtt, arca sápadt és beesett volt. Vékony teste erőtlennek tűnt, és szakadt ruha volt rajta.

– Keiko Iyengar hadnagy vagyok, az Elit Páncélosok szakaszvezetője. Maga kicsoda?

– Óh, az Elitek – mosolyodott el a férfi. – Maguk is Genfből jöttek?

– Nem. Miért?

– Mert ők voltak itt nemrég.

– Már voltak itt mások is? – szakadt fel önkéntelenül Tamarából.

– Igen. Úgy... két hónapja? Vagy nem tudom – mélázott el a férfi.

– Hol vagyunk? – tette fel az első értelmes kérdést Nilo.

– Ez itt Darmstadt, az európai műholdvezérlő központ. Vagyis ez volt az, mielőtt ezek a... lények megjelentek itt.

– Darmstadt? – értetlenkedett Ankh. – Az hol van?

– Németország déli részén. Kábé háromszáz kilométerre a Boden-tótól, ahol minket elkaptak – magyarázta szárazon Ruben.

– Egy pillanat – vágott közbe Keiko izgatottan. – Azt mondta, műholdvezérlő központ? Milyen műholdak?

A toloszékes alak felé nézett, és láthatóan kihúzta magát.

– Dr. Karl Raischlung vagyok, az Európai Űrügynökség darmstadti műholdvezérlő központjának főmérnöke. Innen irányítottunk minden európai műholdat, amíg ezek a... szóval ezek meg nem jelentek, és... szóval, vége nem lett a munkánknak.

– Hogyhogy maga életben van? – kérdezte Ankh hangjában nem kevés gyanakvással.

A kérdés megállt a levegőben, és mindenki az ülő férfira nézett.

– Amikor megjelentek itt, sokakat azonnal lelőttek – kezdte a doktor komoran. – Majd hoztak egy nagy monitort, és ábrákat mutattak rajta. Aki értetlenül nézett rá, azt helyben agyonlőtték. Páran azonban felismertük, hogy ezek röppályák a Föld körül. Nem a mi műholdjainké, hanem más szatellitké, de gondosan beállított röppályák voltak. Azt akarták, hogy valahogyan... szóval valahogyan hangoljuk rá a mi eszközeinket ezekre a műholdakra. Aki megrázta a fejét, azt azonnal elvitték, és sosem láttam őket újra.

– Maga a xenorgoknak dolgozik? – húlt el Ankh. – Maga mocskos barom...!

– Nyugi, Ankh! – szólta rá Keiko. – Megértem a dühödet, de várj még! – fejezte be, és lopva a Főnökre pillantott, aki alig észrevehetően bólintott.

– Folytassa! – biccentett Karl felé.

– Nézzék, én tudós vagyok, mérnök. Amit itt látnak, az az én gyermekem, az életem. Nem engedhettem át... azoknak. Értik, ugye?

Olyan elesetten nézett körbe, mint egy elveszett kisgyerek.

– Ne aggódjon, doki! – szólta a hadnagy. – Mondja csak tovább!

– Borzasztó komplikált volt, de végül sikerült valahogyan... szóval megoldani a problémát, és most innen vezérlik a saját műholdjaikat.

– Hol van a többi mérnök? – szólta Ruben.

– Csak engem hagytak életben, miután elkészült a rendszer. Gondolom, engem ítéltek meg a legveszélytelenebbnek – mondta Karl, és a lábaira nézett. – Időnként felvisznek, hogy valami beállítást vagy módosítást elvégezzek. Vagy egyek, és tisztálkodjam.

– Hogyan kommunikál velük, doktor? – kérdezte a Főnök.

– A matematika nyelvén, és persze képekkel. Megmutatják, mit akarnak elérni, vagy mi a problémájuk. Én meg megoldásokat találok ki. Persze nagyon nehéz, mert a saját berendezéseiket használják, én alig igazodok el rajtuk.

Bár tucatnyi kérdés volt mindenkiben, egy pillanatra néma csend telepedett a szobára.

– Oké, doktor... Karl – mondta végül a hadnagy. – Tehát 2024 szeptemberéig ez itt egy földi műholdvezérlő állomás volt, azóta pedig az Ön szaktudásával egy xenorg műholdközpont lett, ahonnan az idegenek a saját eszközeiket irányítják?

– Ja.

– Mi történt az előző szakasszal? Hol vannak?

– Elvitték őket.

– Nem próbáltak megszökni? – vetette fel Tamara.

- Nein. Csak hárman voltak, az egyik sebesült volt.
- Genfből jöttek. Mit mondtak még?
- Valami lezuhant repülőgép mellett kapták el őket egy tónál.
- Kurvaélet! – tört fel Ankhból.

* * *

Ahogy a kezdeti izgalom valamivel alábbhagyott, Dr. Raischlung elmondta, amit megtudott a genfi szakasztól, azaz nagyjából mindazt, amit a xenorg invázióról, és az azóta kialakult helyzetről tudni lehet dióhéjban. A svájci csapatról kiderült, hogy akkor, amikor őket csapdába csalták, még nem volt elektrosokk és kontra-mágneses erőter, csak a fegyverek emelkedtek ki a vízből. Igaz, azok rögtön tüzet is nyitottak, és elsőként a könnyebb vértetezet viselő felderítők haltak meg, majd két páncélos. Ekkor abbahagyták a lövöldözést, és a megmaradt három katona letette a fegyvert. Két napig voltak ugyanebben a szobában, majd elhurcolták őket, Keiko szerint minden valószínűség szerint egy genetikai állomásra.

- Most, hogy tisztáztuk a helyzetünket, találjunk ki valamit, mielőtt minket is felboncolnak! – szögezte le a hadnagy. – Javaslatok?

Ankh és Ruben úgy nézett Keikóra, mintha kísértetet látna. A többiek kevésbé voltak meglepve, de azért magukban elcsodálóztak a nő váratlan kérdésén. Iyengar hadnagy tényleg a véleményüket kérdezte?

- Ööö... – kezdte bátortalanul Tamara –, talán mi megpróbálhatnánk meglepni innen.

Keiko bólintott.

- A szellőzők? – kérdezte bizonytalanul Ruben.

– Kezdetnek nem rossz ötlet – helyeselt a hadnagy, és látta, hogy Ruben zavartan elmosolyodik.

- Ha legközelebb jönnek, meglephetnénk őket – javasolta Nilo.

– Főnök? Ankh? – nézett a férfiak felé Keiko.

Ankh megvonta a vállát:

- Jól beszél a srác, üssük szét őket! Többen vagyunk.

– Doktor – kezdte nyugodtan a Főnök, amikor mindenki felé fordult –, maga hogy tűnne el innen, ha tehetné?

(folytatjuk)

Harmincöt év küzdelmének, írói megpróbáltatásának eredménye ez a könyv, mely négy hosszabb és négy rövidebb Kurgan történetet tartalmaz. Ezek azonban nem konvencionálisak, nem a hivatalos kánon szerinti Kurgan karaktert láthatjuk megelevenedni. Az író saját képére formálta, elmélyítette és kiterjesztette ezt az ősi harcost. Láthatjuk életútjának fontos állomásait egészen attól kezdve, hogy azzá válik, amilyennek a filmből megismerhettük.

A kötet ingyenesen, több formátumban letölthető innen: konyvek.lidercfeny.hu

**Korrektúra? Lektorálás? Szerkesztés?
Ötletelés? Szellemtrás?**

Engler József *(Josh Ogren alias teddyted)*
**gyakorlattal, és nagyon kollegális árakkal
vár és számít rátok, mert számíthattok rá!**

tyted369@gmail.com

Írók, kiadók, alkotók – keressetek!

Mozijegy

SzaGe

Superman (2025)

Szín pompás tavaszi mezőre emlékeztet a legújabb Superman adaptáció. James Gunn agymenése álomszerű. És hogy ez mennyire illik a kék-piros jelmezes metahumánhoz? Most nem tudok annyira mosolyogni.

Miután végigszenvedtem a bő kétórás filmet, elgondolkodtam azon, hogy mégis mi a fenének nézek még superhősfilmeket egyáltalán. Az elmúlt években több bukás rondította a palettát, mint siker, ami alapján azt gondolná az ember, hogy előbb utóbb leállnak vele. De nem így néz ki a dolog. És az sem elhanyagolható kérdés, hogy mi viszi még Hollywood-ot arra, hogy közel nyolctíz évenként le akarják dugni ugyanazt a torkunkon. „Majd az enyém jobb lesz! Majd én megmutatom, hogyan kell superhős filmet rendezni! Majd ez fogja a kasszákat felrobbantani!” ...

A Superman egy súlytalan és túlságosan szétpörgetett vízió, ami inkább hasonlít egy betépett este történeteire, mintsem az eredeti képregény hangulatára. Röhejesek a színészek, nevetséges/logikátlan/életszerűtlen az egész történetvezetés, káoszba fulladó zsebuniverzum a maga fekete lyukával, ami inkább könnyeket csalt a szemembe, de nem az örömtől morzsolgattam a sós vizet az arcomon. Mindezt egy mostani kiélezett és háborús környezetbe beleágyazva, melyben Superman világvédelemmel kapcsolatos, önhatalmúlag meghozott döntéseit erősen megkérdőjelezzük a civilek és a felsőbb hatalom figurái. James Gunn talán jól tette, hogy Supermant ilyen modern környezetbe pottyantotta, de erősen eltér az előző filmek bevált világaitól. Mint ahogyan Supermant is sokkal gyengébbnek, sebezhetőbbnek ábrázolja, ami véleményem szerint nem tesz túl jót a karakternek. Én nem ilyen védelmezőre emlékszem gyerekkoromból, aki pikk-pakk eldurran az idegtől, állandóan napfény-kúrára kényszerül, mert elpáholja boldog boldogtalan. És ahol a legfőbb ellenfele, Lex Luthor is egy elmeroggyant gyilkos. Itt és most nem tudtam Supermanre felnézni. Pedig jó lett volna.

Most nem térnék arra ki, hogy Henry Cavill mennyire acélos volt az előző Superman szerepére, de David Corensvet minden téren alulmúlja elődjét. Mintha egy olcsó kínai melegítőt rendeltem volna a netről, amit egyszer-kétszer felhúszok, de aztán fél óra múlva büdösre izzadok a tavaszi séta alatt. Ne haragudjon rám senki, de ezt már nem veszi be gyomrom. Az igazat megvallva: az

elmúlt idők egyik legnagyobb csalódása számomra az új Superman mozi, de nem ért váratlanul. Több helyen hasonlókat olvastam róla, bár, máshol inkább óvatosan fogalmaztak az egészről, mondhatni próbálták inkább a pozitívumait kihangsúlyozni. Mint például Krypto kutyát, aki végül is majdnem az egész történet mozgatórugója. Ez is csak azt bizonyítja, hogy merjünk kicsiben is álmodni, a nagy dolgok meg le vannak ejtve. Mint ahogyan a hitvány CGI, ami az egész filmet jellemzi. 2025-ben ilyen trükkökkel előállni, nem is tudom, hogy szánjam-e, vagy csak elnézzek felette. Pénzt mernék arra is tenni, hogy aki nem rajong túlzottan a superhős mozikért, az az első fél óra után más néznivaló után fog kapcsolni.

Nem részletezem a miérteket tovább. Nincsen értelme. Akinek tetszik a film, azt is el kell fogadni. Talán a legifjabb korosztályból szerezhet magának rajongókat. Ki tudja, talán James Gunn nekik készítette. Mindenesetre állítólag jól tejtelt a DC legújabb üdvöskéje. Engem viszont nem győzött meg annyira.

A történetben Superman már beilleszkedett a társadalomba, de egyre többen fordulnak ellene, mert nem mindenki ért egyet a superképességes megoldásaival. Lex Luthor eközben galád tervét szövögeti, és az idő neki dolgozik, ezért Supermannek komoly döntéseket kell hoznia, aminek a tétje nem más, mint a jó öreg Föld.

edwardhooper

Légkondi

Gondoltam hűtöm magam,
S a légkondira csavartam
Kifacsart vastag agyaram,
Lobbant máris a hűvös szél,
Sörtéim közt az északi fény
Úgy járt át a kondis fagy,
Ahogy hűtöttem magamat,
Malackáim óbégattak,
De én oda se bagóztam,
Szemem a légkondin nyugtattam,
Ó, mily remek találmány a kondi!
Ezt nem lehet megunni,
Jobb, mint a dagonya,
Mint a hűvösben a pagoda,
Orromon át szívom a finom, szűrt levegőt,
Horkantok nagyokat,
Kergetem a makkot, fán lebegőt,
Nem érdekel a csorda,
Rá vagyok kattánva a légkondicionálóra,
A hasamat magasra emelem,
Cirógassa a légáramlás,
Malac vagyok, oda se neki!
Fetrengnek a kondi tócsájában,
Röfögök nagyokat az iroda óljában.

Józsa Bence

Odaát

Odaát milyen lehet!?
Nyugodt, vörös,
Avagy élénk vörös!?
Odaát milyen lehet? Tiszta, nyugodt
Vagy zaklatott!?

Odaát milyen lehet!? Mennyei, avagy
Pokolbéli!?
Talán ki-mit érdemel!?
Vagy nincs is csak a nagy semmi...

Odaát milyen lehet!? Kérdelem én,
Halkan, csendesén.
Óvakodj a farkastól még akkor is,
Ha odaát minden igaz békés és reményteli.

Használd ki az életed, mert majd odaát más
Vár reád biztosan, az élet oly' gyorsan elsuhan
Észre sem veszed s az időd minduntalan elszaladt.

Szentes, 2025 nyár

Mortelhun

Az utolsó könyvtár

Az utolsó könyvtár
Utolsó olvasója,
Szegény, s mégis
Gazdagabb bárkinél.
A lelke békés
Nyugodt és jóllakott,
S ha megszomjazik
Kafkától inni kér.

Natali Sanders

Percek

Percek rohannak
sejtelmes hévvel,
időn túlnövő
embernyi érvvel,
nem talált helyek
titkát feltárva,
dobbanásnyi lét
néma varázsa.

Hajlik az idő,
jelen a múltban,
kezem kezében
nem ám meguntan...

Kohász

Nem tanul

Lelőtték a békegalambot!
Fehér tollán vádol a vére!
Visítanak sziréna hangok.
Mehetünk a temetésére.

Régóta repült itt fölöttünk.
A gyilkos többször célba vette...
De mi ezen csak mosolyogtunk,
amíg egünkről le nem lőtte.

Most rettegve állunk körötte,
sebzett szárnyát bő könnyünk mossa.
Nem figyeltünk a gazemberre!
Reményünk halott. Eltaposva.

Fegyverek újra acsarkodnak.
Az ártatlanoknak vére hull.
Véresen kelt nekünk az új nap.
Az ember sajnos sosem tanul.

jocker

Csókos vacsora

Köd, délibábot játszik,
Képzelteti is, hogy világít...
Elázott kabát...

Utca dermed, csöndesül,
Párás ablak mögött emlék ül...
Megfagyott reggel...

*

Otthon vár forró fürdő,
Legelőm a forró kakaóm...
Csókos vacsora...

Falakon árnyék rebben,
Kiskanál dalol a csészében...
Mézes ölelés.

*Vecsés, 2025. július 11. – Siófok, 2025. július 18. -
Kustra Ferenc József és Gránicz Éva
- írtuk kétszerzősnek, senrjon csokorban.*

Tad Rayder

Golgoták véres Reménye

Én ki álmodtam az Életet
Súllyal születtem vállamon
Ernyedt karok tartanak álomban
Álmatagon

Megálmodtam hát megélem
Ez maradt minden reményem
A szívem rég egy valakiért dobog
Koponyák-hegyén harcban elesni katonadolog

Golgoták véres Reménye
Jöjjetek hát elém
Hallom a keselyűk gyászzenéjét, ami az enyém
Elvesztettem mit szerettem
Imádott létemet
Mi mosolyt csalt az arcomra
S ki serkentette véretem.
Lelkem vére folyik a Golgotán
Holtan nézek le a keresztről ostobán.

A remény mit elvesztettek látok
Golgotán az Élet fája fájdalmasan kiáltott
Zúg a harang a messzi távolban
Holt vagyok a kereszten
Engem siratnak álomban

Írta: Németh Balázs, 2025. 8. 8. - Sárvár

Erdős Sándor

A nap búcsúja

Lágy árny borul a lápos rétre,
szellő susog, mint halk ima,
a fák közt csend ül, esti béke
hullt lombbal és árnyakkal ma.

A tó, kis tükre az erdőnek,
mélyén álmodozó iszap.
Már festi színét lehajló égnek
a vörös pírrel búcsúzó nap.

Az égen, mint vér, olvad fénye,
nyúlt sugárban elhalad.
Nem sír, csak néz még vissza néha,
alvó földtől elszakad.

A békalencse zöldje rezzen,
csönd koppan, ág hajlik tova.
A Nap még int, nem szól, csak egyszer ,
elvész a fák közt valahova.

S a tó, ki hűs szívével várja,
öleli, mit adott neki.
Kék, csillogó lelke tárva,
lassan sírva elengedi.

kovacsgabor

Belül mélyen

Belül mélyen más vagyok,
Nem az akinek engem látsz.
A fejemben furcsa
És bizarr dolgok lakoznak,
S mikor veled vagyok,
Csak egy szerepet játszok.
Mily skizofrén egy állapot?

Egy idegen vagyok a világodban,
Mikor manipulálni próbálsz,
Olyan mintha megerőszakolnál,
Mert a termékek világában,
Az identitás lényegtelen,
S ez elől menekülök,
Mikor mélyen magamban elbújok.

Szemeid az üresség tükrei,
Ahogy beléjük pillantok,
Érzem azt, hogy gyűlölnöm kell,
Gyűlölnöm önmagam azért, aki vagyok.
S minden mit tettem,
Teljesen értelmetlen,
Csupán meghalni volna kedvem.

